

POSELSTVÍ TŘICÁTÉ PRVNÍ

Některá praktická objasnění pojetí duchovnosti a duchovních principů

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 113 – 116, Poselství 31.

Dne 1. května 1982.

Dnes bylo Pánem zjeveno následující:

„Dnes budou podána stručné objasnění, vysvětlení a dodatky k pojetí duchovnosti a duchovních principů.

Duchovnost obecně a lidská duchovnost zvláště jsou definovány v „Základech lidské duchovnosti“ spolu s definicemi dvanácti principů na straně obecné a dvanácti principů na straně lidské.

Mnozí namítají, že teoretické definice jsou obtížné k pochopení. Jsou tudíž velmi odrazováni od čtení takových knih, pocit'ujíce, že jsou mimo úroveň jejich porozumění.

Avšak tento názor o vlastních schopnostech je sobě vnučováním klamem, který vkládá sebevnučující se omezení na vlastní inteligenci. Jeden přijímá a věří ve vlastní bytí v souladu s omezeními vlastních očekávání, vlastního stylu dennodenního života a s tím, co na něj vkládají a co očekávají ostatní.

Problémem je to, že lidé jsou vytrénováni a jsou v rozpoložení ve způsobu myšlení a žití, fungující v něm a zabývající se v něm úzce definovanými činnostmi, které jsou s ním v souladu. To vede k rozvíjení se jednostranné inteligence, definované takovými pojmy, jako praktická inteligence, teoretická inteligence, vysoká, průměrná a nízká inteligence a podobnými kategoriemi, které mají ve skutečnosti jen malý význam. Stávají se jejich věštbou, která sebe sama naplňuje tím, že přijímají a věří, že jsou fakticky takový či onací. Přijímání takových věr je přivádí k tomu, že se rozvíjejí vyhraněně ve směru toho, čemu věří, že jsou nebo mají, nebo toho, co se očekává, že mají být či mít. Cokoli v nich, co se k tomuto systému víry nehodí, se potírá, potlačuje, nebere na zřetel anebo zcela odkládá a v jistém smyslu zakrňuje.

Takže lidé se trénují, aby mysleli, cítili a jednali jen v praktickém smyslu, jako je jízda autem do obchodu a nakupování. Cokoli se k takovým činnostem vztahuje, to chápou snadno. Jestliže by jim někdo vysvětlil principy duchovnosti pojmy srovnatelnými s nakupováním, řízením auta či hraním tenisu atd., byli by s to je pochopit. Takto obyčejně přemýšlejí.

Na straně druhé kladou někteří lidé příliš mnoho důrazu na teoretický rozvoj svých schopností, že ztrácejí veškerou perspektivu praktických aspektů žití. Takže myslí v abstraktních, matematických, filosofických, vědeckých atd. pojmech a jít do obchodu je pro ně nepředstavitelným dobrodružstvím, kde by se cítili jako idioti. Takový lidé ovšem nemají potíže při pojímání teoretických aspektů duchovnosti, jak jsou definovány např. v „Základech lidské duchovnosti“. Mají však často potíže v nazírání

praktických aspektů takových teoretických pojetí.

Obě tyto krajnosti jsou výsledkem nevhodné přípravy a volby, které u dítěte vybírají určité zevně pozorovatelné rysy a neustále zdůrazňují a podmiňují překotný rozvoj těchto specifických rysů, potírající ostatní aspekty vlastní osobnosti. Děti tak přímo tíhnou ztotožňovat se s těmito rysy a jako dospělí se v mnoha případech stávají tím, co od nich očekávali jiní nebo co očekávali oni sami jako výsledek zevních klamných pozorování a ztotožnění se s nimi.

Lidé zapomínají, že když přicházejí na tento svět, jsou ve většině případů vybaveni, aby byli kombinací obou aspektů života. Každá činnost, ať se zdá jakkoli praktická či teoretická, má svůj praktický respektive teoretický aspekt. Jeden bez druhého tvoří nerovnováhu.

Když se lidé podmiňují žít a myslet určitými způsoby a pojmy, navykají si tak příliš na toto úzké a omezené ohnisko či specializaci, že cokoli jiné se zdá být nesrozumitelné, obtížné k pochopení anebo nudné.

Jak se uvedlo předtím, je takový životní styl porušením duchovního životního principu vyvažování každodenního života.

Ve skutečnosti je každý, kdo může myslet, cítit a chtít, s to chápat, nahlížet a vejít do styku ohledně jakéhokoli teoretického či praktického pojetí, pokud by si poskytl možnost vymanit se z omezování se, které si sám na sebe uvalil, a životního stylu, který dodržuje v každodenním žití. Lidé se prostě stávají příliš línými na to, aby cokoli konali, mysleli a snažili se o cokoli, co je mimo jimi přijaté nesprávné sebepojímání a nesprávný styl.

Taková nevyvážená situace je podivnou a izolovanou událostí ve Stvoření, omezenou na lidi na Zemi (a ovšem v peklech).

Tato situace je výsledkem aktivovaného a dominantního negativního stavu na Zemi. V negativním stavu není nic vyváženo. Jeho povaha je vždy jednostranná, finalistická a přehánějící. Nutí lidi, kteří ho přijali, pohlížet na věci finalistickým přístupem. Mají sklon věřit, že jejich stav a rozpoložení jsou konečné a nic se proti tomu nedá dělat. Takže jestliže se kupříkladu považují buď za jsoucí prakticky inteligentní, nebo inteligentní teoreticky, věří tomu, že je to jejich osudem, aby byli praktičtí či teoretičtí navždy beze změny a činí ve svých životech vše, aby prosazovali své a následně žili dle své víry. Nijak se nesnaží, aby objevili skutečný obsah svého vnitřního já a své Niterné mysli. Vše, co je v rozporu s jejich vírou, je odvrženo jako nemající žádný užitek.

Takže sami sebe olupují o velké příležitosti, poznatky a zkušenosti, které jsou jim k dispozici na každém kroku jejich každodenního života. Tato situace je ovšem značně podporována a podněcována pekly, protože ta nechtějí, aby lidé objevili opravdový rozsah a obsah své mysli a obzvláště své Niterné mysli. Takový objev by lidi přivedl k duchovnosti, a tedy k Nejvyššímu. To by totálně podkopalo bezpečnou pozici negativních stavů na Zemi.

Při pohledu na tento fakt je zřejmé, že většina lidí by mohla snadno chápat a uplatňovat taková pojetí duchovnosti a duchovních principů, jak jsou definována a popsána v „Základech lidské duchovnosti“ a v některých případech v těchto „Poselství z nitra“. Vše, co by museli udělat, je říci sami sobě, že to skutečně mohou učinit. Protože ale sami sobě říkají, že to učinit nemohou, prosazují své vlastní

negativní sugesce a skutečně to nemohou učinit. To je pravdou o čemkoli v lidském životě na Zemi.

Aby se poskytlo lepší pochopení duchovnosti a jejích principů těm, kdož si z toho či onoho důvodu promývají mozky vírou, že nejsou s to chápat vysoce teoretické pojmy, máme zde některá zjednodušená vysvětlení těchto pojmů.

Duchovnost prostě znamená, že jeden uznává a přijímá jako fakt, jako axiom (něco, co nepotřebuje být dokazováno), že existuje absolutní, žijící, sebeuvědomující se, nestvořený zdroj života a stvoření nemající původ v ničem jiném, který lidé nazývají Bohem, Nejvyšším, Pánem, Ježíšem Kristem a různými jinými jmény. Uznání a přijetí tohoto axiomu má pak určité důsledky pro každodenní život. Prostě řečeno, jestliže život a veškeré Stvoření bylo stvořeno a má původ z tohoto Absolutního zdroje, pak tedy cokoli se ve vlastním životě odehrává, bez ohledu na to, co to je, je výsledkem, důsledkem a následkem jsoucna a bytí tohoto zdroje, který vždy je bez jakéhokoli počátku či konce. Tudíž vše ve vlastním životě má bez výjimky a vyloučení čehokoli duchovní důsledek. Jeden je s to cokoli činit jen proto, že je tento Absolutní, Nestvořený, Původní Zdroj života a Stvoření, nazývaného rozličnými jmény, jenž neustále jednomu poskytuje jeho vlastní životní podpůrný systém skrze jeho vlastní Niternou mysl a jeho vlastní Niternou myslí, kde On/Ona stále přebývá, kterýžto životní podpůrný systém jednomu umožňuje dennodenní konání a žití.

Toto je stručně duchovní princip života, duchovnosti a každodenního žití. Pokud lidé tento fakt přijímají a počnou se obracet k tomuto zdroji uvnitř jejich Niterné mysli, počnou být opravdovými duchovními bytostmi. Stupeň a rozsah vlastní duchovnosti tudíž může být určován tím, jak často a jak dlouho se ve vlastním myšlení, citění, chtění, jednání a chování věnuje tomu, že uznává tento fakt a niterně se obrací k Nejvyššímu ve vlastní Niterné mysli pro vedení, podporu a osvícení a pro určení správné a vhodné životní cesty a každodenního žití s ohledem na vlastní jedinečnou osobnost a účel bytí zde.

Toto je tedy nejjednodušší, nejvhodnější a nejduchovnější způsob, jak chápat duchovnost a jejích principy.

Jestliže se toto činí, splňují se veškeré požadavky duchovního žití. A též, pokud se tak činí, Pán zjevuje přímo ve vlastní Niterné mysli obsah veškerých duchovních principů a jejich nejnadanějšího a nejpohodlnějšího uplatnění ve vlastním každodenním životě v souladu s vlastními zvláštními potřebami a účelem žití na Zemi.

Ale jak mnoho lidí toto denně činí ? Proč každý sám sebe neohodnotí a nezodpoví si tuto otázku ?

Je velmi důležité si uvědomit, že aby byl jeden duchovním, je nutné vejít do nitra, do vlastního myšlení, pocítování a chtění z přítomnosti Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli a pak jednat a chovat se dle takového myšlení, citění a chtění. Žádné zevní, vnější a „vně“ působící nátlaky, očekávání, předpisy a určení nemají opravdový duchovní původ. Jeden to musí učinit sám, uvnitř sebe sama, ve vlastním myšlení, citění, chtění a jednání ze své vlastní svobodné vůle, dle vlastní svobody volby. Nikdo jiný to nemůže pro nikoho učinit. Je tudíž radno, aby jeden začal soustavně každodenně provádět a praktikovat tento postoj, jak se zdůrazňuje v předešlých poselstvích, aniž by se stále spoléhal na vstupy z vnějšku pro duchovní bytí. Éra duchovních zevnějšností je nenávratně mrtvá spolu s těmi, kdo ji udržovali.

Aby se shrnulo, co se doposud o duchovnosti řeklo, lze duchovnost a duchovní

principy pojímat následujícím teoretickým způsobem:

(1)

Teoretický základ duchovnosti a jejích principů

Tento základ je jádrem duchovnosti, nejnaternější jádérko jejích funkcí. Určuje proces manifestace duchovnosti v nekonečné rozmanitosti počtu způsobů a módů pro každý jednotlivý časový cyklus jsoucna a bytí. Tato nejnaternější část a jádro duchovnosti sestává ze všech věčně živých idejí, myšlenek, pojetí a kategorií všech sentientních entit a všech věcí v jsoucnu a bytí ve všech módech diskretnosti a kontinuity. V absolutním smyslu lze toto jádérko pojímat jako Niternou mysl Nejvyššího. Ve smyslu relativním, co se lidí týče, lze toto jádérko pojímat jako Niternou mysl lidí.

(2)

Praktický základ duchovnosti a jejích principů

Tento základ je procesem o sobě, procesem manifestování všech idejí, myšlenek, pojetí a kategorií Niterné mysli v nekonečné rozmanitosti a počtu forem, duševností, zevních projevů, nastávání, probíhání a stávání se atd.

Bez této praktické založenosti duchovnosti by její teoretický základ nemohl mít žádnou aktualizaci a realizaci, žádná aktualizace a realizace by nemohla nastat, probíhat a stávat se v jakékoli formě či módu jsoucna a bytí.

V absolutním smyslu lze tento proces pojímat jako Vnitřní mysl a částečně jako Zevní mysl (její nejnaternější stupeň) Nejvyššího. V relativním smyslu, ve vztahu k lidem, může být tento proces pojímán jako vnitřní mysl a částečně vnější mysl (její nejnaternější stupeň) lidí.

(3)

Kombinovaný základ duchovnosti a jejích principů jejich teoretického a praktického základu jako jednoty, jednoty principů a harmonie

Tento základ znamená, že neustálá produkce idejí, myšlenek, pojetí a kategorií v Niterné mysli, ať v absolutním smyslu v Nejvyšším, nebo ve smyslu relativním u lidí, je za účelem jejich manifestace, aktualizace a realizace, aby mohl nastávat, probíhat a stávat se vzájemný prospěch, sdílení a společné blaho pro veškeré Stvoření. Žádný jiný účel jsoucna a bytí takových idejí, myšlenek, pojetí a kategorií není myslitelný.

V absolutním smyslu lze tento základ pojímat jako zbytek Zevní mysli Nejvyššího a jako rezultující aktivity a chování Nejvyššího vzhledem na Jeho/Její Stvoření. V relativním smyslu lze tento základ pojímat jako zbytek zevní mysli a rezultující postoje, činnosti a chování lidí vzhledem k Nejvyššímu, k sobě samým a ke zbytku Stvoření.

Na tomto základě závisí vše v každodenním životě, jelikož určení vlastního postoje, činností a chování k Nejvyššímu, sobě samému a zbytku Stvoření dává pravý význam, obsah, účel, kvalitu a kvantitu vlastního života.

Jestliže jeden pečlivě nazírá na tyto tři stručně podané body duchovnosti a jejích principů, lze si povšimnout velmi důležitého principu o sobě: není možný žádný princip původu z „vně“. Cokoli je či cokoli se děje, je a děje se jako výsledek nějakého vnitřního procesu a funkce „uvnitř“. Takže „vně“ je výsledkem a následkem „uvnitř“ a nikoli naopak.

Prakticky to znamená, že všechny zevní formy, jako příroda, hmota, fyzická těla, planety a události na nich a v nich, jsou výsledkem niterných procesů a funkcí „uvnitř“ a jejich idejí, myšlenek, pojetí a kategorií, jež se jeví jako substance ve „vně“ činíce „vně“ výsledkem a koncem, a nikoli počátkem.

To také znamená, jak se uvedlo předtím mnohokrát, jak je pro vlastní život duchovně nebezpečné klást veškerý původ, význam, účel a smysl všeho a čehokoli do „vně“-zevnější, přírody, hmoty atd. - kde není nic v sobě a o sobě.

Zároveň to také znamená, jak je pro vlastní život duchovně nebezpečné být neustále zaneprázdněn a trávit většinu svého života zevními, vnějšími aktivitami „vně“ s malým zřetelem na jejich duchovní, „vnitřní“ původ.

To je pro dnešek vše.“

POSELSTVÍ TŘICÁTÉ DRUHÉ

O procesu inkarnace lidských bytostí na Zemi a jejich voleb.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 117 – 121, Poselství 32.

Dne 2. května 1982.

Dnes byla od Nejvyššího přijata následující poselství.

„Dnes bude poskytnuto nějaké podrobnější pojednání o procesu inkarnace lidských bytostí na Zemi a jejich voleb.

Předtím, než přistoupíme k tématu dnešní rozpravy, je na řadě varovná poznámka. To, co následuje, je hrubým zjednodušením toho, co skutečně v tomto důležitém procesu nastává. Je třeba mít na mysli, že ti, kdo si zvolili inkarnovat se na Zemi, si taktéž zvolili omezit se a zabránit si po dobu trvání svého životního údobí na Zemi v chápání určitých duchovních postupů, které se konají mimo říše přírodního stupně obecně, a ještě více tak mimo říše pozemské zvláště, kde je negativní stav v aktivované a dominantní pozici. Následující vysvětlení je tudíž jen přiblížením toho, co se skutečně děje. Má poskytnout některé přibližující ideje tomu, kdo si nechává své srdce otevřené a kdo je dostatečně flexibilní, aby přijal důležitý fakt, že vždy existuje přesahující chápání všeho tohoto, které není v tomto jednotlivém okamžiku lidského rozpoložení k dispozici.

Avšak to, co následuje, může dát dostatečný obraz, aby se porozumělo určitým pojetím, která poskytují představu o této důležité záležitosti. Toto porozumění, ač omezené a hrubé, může být nápomocné a užitečné ve vlastním duchovním pokročení.

Obecně lze objevení se sentientních entit v jim odpovídajících stavech, procesech, rozpoložení, pozicích a místech pojímat nejméně dva způsoby.

(1)

První, nejobyčejnější, ale zároveň nejglobálnější a nejobecnější způsob je procesem produkování specifických idejí, myšlenek, pojetí a kategorií ve vztahu k takovému procesu uvnitř Absolutního procesu myšlení Nejvyššího. To je procesem přímého nadělení Nejvyšším a od Nejvyššího. Nejvyšší neustále produkuje nové ideje životních forem, sentientních entit a nových prostředí odpovídajících potřebám těchto sentientních entit. Takové ideje jsou naděleny duchem života, z něho svou duševností a z této duševnosti svou zevní formou a pak se objevují ve formě sentientních entit v jim odpovídajícím prostředí nově stvořeném za tímto účelem.

(2)

Druhý způsob, jakým se toto objevení koná, je výsledkem určitých aktivit sentientních entit samotných. Z přítomnosti Nejvyššího z jejich Niterné mysli jsou v této mysli produkovány nové ideje, jako výsledek výměny a sjednocením principů maskulinity a femininity dvou sentientních entit, čehož výsledkem je zrod nové, doposud neexistující ideje. Taková idea je pak nadělena Nejvyšším duchem života a je

promítnuta a emanována pro svou manifestaci do prostředí odpovídajícího jejímu obsahu. Jelikož je produkce takových idejí možná jen z přítomnosti Nejvyššího v Niterné mysli sentientních entit, znamená to, že v nejzazším smyslu je Nejvyšší jejich Stvořitelem. V tomto ohledu se sentientní entity účastní v tomto procesu fungující jako zvláštní zprostředkovatelé Nejvyššímu pro nadělování nového přijímače života tímto životem.

(3)

Třetí metodou tohoto objevování se, která je používána jen pro lidské tvory na Zemi, je produkování určitých negativních idejí v negativním stavu pekel. Spojením dvou negativních duchů nastává určitá negativní výměna, jež rezultuje v objevení se relativně nové negativní ideje, která je promítnuta do své vlastní manifestace. Jelikož jsou tyto negativní ideje produkovány z ukradených principů života, kterýžto život neustále proudí z Nejvyššího, jejich produkce je možná pouze proto, že Nejvyšší existuje. To žádným způsobem neznámá, že Nejvyšší se účastní v produkování takových negativních idejí. Přítomnost Nejvyššího u negativních duchů je v jejich schopnosti se měnit a v jejich svobodě volby být takovými. Tento fakt jim dává život. Mohou žít pouze kvůli této schopnosti. Tento život využívají k popírání přítomnosti Nejvyššího v nich. Takové popírání ustanovuje negativní stav. Kvůli tomuto popírání nemůže být Nejvyšší přítomen v tomto popírání samotném. Jinak by tu nebylo žádné popírání. Takže negativní stav je v zásadě výsledkem popírání přítomnosti Nejvyššího ve schopnosti negativních duchů se měnit v jejich svobodě volby. Takové popírání, tím že bylo aktivováno sentientními entitami - v tomto případě negativními duchy, je výsledkem ideje popírání. Protože taková idea nastala ze života, který byl Nejvyšším nadělen určitým sentientním entitám (v tomto případě lidským bytostem na Zemi), nese si svůj vlastní život, který tíhne se stát reálným. Realita jeho objevení se dává schopnost reprodukovat se v nekonečných formách a projevech. Proto, když dva negativní duchové (žena a muž) v peklech přistoupí jeden ke druhému, aby si vyměnili své negativní postoje, výsledkem takové negativní výměny je zrození nové negativní ideje, která je pak promítnuta ke své manifestaci a realizaci do prostředí pro ni vhodného.

Zatímco první dvě metody objevování se sentientních entit lze manifestovat a promítat po celém Stvoření ve všech jeho úrovních, dimenzích, stupních a krocích v souladu s obsahem takto manifestovaných a promítaných idejí, třetí metoda objevování se je svou povahou omezena pouze na dvousměrné manifestování a promítání. Ideje takto produkované se mohou projevovat a promítat pouze v peklech samotných nebo jen na jednom místě přírodního stupně, které k tomuto účelu Nejvyšší speciálně povolil - na planetě Zemi a v tomto solárním systému.

Takže lidé na Zemi mohou v zásadě pocházet ze dvou stavů - pozitivního nebo negativního. Nikde jinde ve Stvoření nejsou takové manifestace a projekce možné.

Ačkoli se samotné negativní ideje mohou projevovat a promítat ve formě lidských bytostí na Zemi nebo ve formě negativních duchů v peklech, jejich zkušenosti jsou k dispozici pro sdílení a poučení všemu Stvoření prostřednictvím univerzálního vědomí, jež obsahuje všechny takové zkušenosti za účelem toho, aby tato univerzální poučení o negativním stavu mohla přinést plody. Tato schopnost zabraňuje nutnosti, aby se negativní ideje projevovaly způsobem široce univerzálním.

(1)

Jakmile tedy nějaká idea nastává ve vztahu k objevení se sentientní entity či lidské bytosti, je nejprve zhodnocena, posouzena a zkoušena dle svého obsahu. To se děje

jak v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího i v Niterných myslích (z přítomnosti Nejvyššího v nich) dvou sentientních entit, které dávají zrod této ideji, jako výsledku jejich výměny (ve druhé metodě stávání se konkrétní manifestací této ideje). V procesu zhodnocení, posouzení a zkoušení obsahu této ideje je určeno, jakému užitku, pokud tu nějaký je, může tato idea sloužit univerzalitě povšečnosti.

(2)

Je-li shledána z toho či onoho důvodu užitečnou a duchovně vhodnou ke své manifestaci, pak jsou v dalším kroku určeny všechny důsledky manifestace a projekce takové ideje.

(3)

Po určení těchto důsledků a rozličných následků je vyhledán náležitý duchovní, duševní a fyzický stav, proces, rozpoložení, místo, dimenze, úroveň, stupeň, krok, linie atd., v nichž a do nichž lze obsah této ideje plně projevit a promítnout a aktualizovat nejvhodnějším, nejoblíbenějším způsobem její důsledky a následky tam, kde může nastat největší poučení.

(4)

Jakmile se toto určí, dalším velmi důležitým krokem je posoudit, zda taková idea, jakmile se manifestuje v konkrétnosti své prezentace v módu sentientní entity či lidské bytosti, bude dle své svobodné volby a vůle ochotna být v této zvláštní manifestaci, zvláštním prostředí, se zvláštním obsahem, se zvláštními důsledky a následky svého projevení se. V tomto bodě se této ideji představují různé volitelné možnosti dle idejí takových volitelných možností a dle idejí způsobu, jakými může ovlivnit, modifikovat a či změnit jakýkoli důsledek nebo jakýkoli stav či proces, když je potřeba a příležitost takové změny. V tomto bodě je tedy ideji dána příležitost se rozhodnout (skrze ideu rozhodování), zda chce pokračovat se svou manifestací, jak byla nastíněna s ohledem na jejich obsah, nebo zda chce být pozměněna či zcela stažena zpět předtím, než bude nadělena duchem individuálního a jedinečného života od Nejvyššího.

Je nutno si pamatovat, že všechny tyto kroky a procesy nastávají pouze na úrovni idejí. Zatím se nekoná žádná konkretizace či manifestace a projekce, s ideami jejího obsahu, jejího prostředí, jejich důsledků a následků atd.

(5)

Jakmile idea dle ideje své svobodné vůle a volby je ztotožněna s ideou svého projevení a se vším ostatním, tehdy a jen tehdy je nadělena individualizovaným a jedinečným duchem života Nejvyšším a od Nejvyššího.

Idea se tedy nejprve jeví jako duch ve formě jeho Niterné mysli.

(6)

Z této Niterné mysli se vytváří jeho duševnost čili vnitřní mysl synchronně s jevením se Niterné mysli. Jakmile se toto učiní, je umístěna do zvláštního intermediálního světa, který existuje za tímto účelem (nemá žádnou jinou funkci). Zde přijímá přechodnou zevní formu souhlasnou s jejím duchem a duševností, která ustavuje její zevní mysl čili tělo zbudované z jeho idejí v Niterné mysli odpovídajících obsahu této ideje. V tomto intermediálním světě znovu posuzuje, hodnotí a zkouší všechny aspekty jejího bytí a jsoucna a činí závěrečné rozhodnutí a volbu (nyní jako sentientní entita) ohledně své nejvhodnější inkarnace. Během této doby může každá sentientní entita změnit cokoli, co si přeje, s jedinou výjimkou - nemůže změnit fakt svého jsoucna a bytí. Jakmile svobodně souhlasila být a existovat, činí tak s tím, že chápe, že tato jednotlivá volba je věčná. Vše ostatní lze v tomto dílčím bodě změnit.

(7)

Když je ustanovena vhodná doba a místo anebo stav a rozpoložení pro její inkarnaci, přechází ke své inkarnaci. Tato inkarnace může být buď v jednom z početných duchovních, nebo přírodních světů (v jakýchkoli možných liniích, dobách, úrovních a dimenzích v souladu se specifickými synchronními potřebami jak inkarnujícího se ducha, tak i místa či situace, do níž se duch inkarnuje).

Během pobytu ideje ve zvláštním intermediálním světě se tato nazývá duchem. Protože v této konotaci má v sobě Niternou mysl, vnitřní mysl a zevní mysl vybudovanou z idejí Niterné mysli a z elementů tohoto zvláštního intermediálního světa, je plně vědomou, sebeuvědomující se, sebeurčenou, svobodnou a nezávislou sentientní entitou.

Trvání inkarnace každé sentientní entity je určeno její volbou a místem či stavem, kde se tato inkarnace koná. Jestliže se při nějaké příležitosti koná v přírodním stupni, volba je omezena pouze na určité časové období. Jakmile doba vyprší, sentientní entita se navrácí do intermediálního světa (v této době je to odlišný intermediální svět, spojený se stavem nebo místem předešlé inkarnace), kde se koná proces jejího posledního soudu čili zhodnocení, prozkoušení a posouzení jejího života v této jednotlivé inkarnaci.

(8)

Po jeho skončení se sentientní entitě představují nové volby či volba pro její inkarnaci do nějakého jiného módu jsoucna a bytí. V procesu konání další volby a rozhodnutí jsou sentientní entitě představeny budoucími důsledky každé volby a rozsah užitečnosti její volby z hlediska vzájemného prospěchu a sdílení pro veškeré Stvoření a jeho duchovního pokročení. Jakmile sentientní entita ze své svobodné vůle učiní tuto volbu při plném vědomí a přijetí všech důsledků a následků této volby a jejich rozličných opcí pro modifikaci a změnu, sentientní entita přistupuje k další inkarnaci. Další inkarnace může být buď do přírodního, nebo do duchovního stupně. Avšak, jak se zdůrazňuje v „Základech lidské duchovnosti“, tato inkarnace nemůže být nikdy podruhé či vícekrát do téhož přírodního světa nebo do téže linie jakéhokoli světa. Nemůže se reinkarnovat do téhož místa, neboť by to byl opakující se, regresivní a stagnující modus bytí, který je nemyslitelný v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího, kde není nic jiného než duchovní pokrok a tvorba nových věcí. Proto žádné opakování inkarnace do téže linie bytí a jsoucna v jakékoli úrovni, kroku, stupni či dimenzi nemůže být produktivní, konstruktivní a tvořivé, a tudíž se nemůže konat. (Ohledně rozpravy o pojetí reinkarnace viz „Principy duchovní hypnózy“ a „Základy lidské duchovnosti“.)

Tento proces inkarnování pokračuje věčně a nemůže se zastavit kvůli stálému objevování se nových stavů, rozpoložení, procesů, míst, linií, vesmírů, galaxií, stvoření Nejvyšším a od Nejvyššího. Tyto všechny jsou k dispozici pro poučení a prožívání všem sentientním entitám a lidským bytostem v procesu jejich duchovního progresu.

Objevení se manifestovaných a projektovaných negativních idejí ve formě negativních duchů nebo lidských bytostí probíhá v zásadě dle stejného postupu, jak byl popsán výše. Avšak nesdílejí tentýž počáteční intermediální svět. Je jim povoleno, aby měli svůj zvláštní intermediální svět, speciálně spojený s pekly a s planetou Zemí, kam umísťují své negativní ideje za účelem, aby se dle své závěrečné volby tyto ideje inkarnovaly. Jsou-li shledány užitečnými pro určité duchovní poučení a lekci všemu Stvoření, bez ohledu na to, jak negativní a zlé by se mohly zdát, je jim povoleno

postoupit s jejich inkarnací v peklech nebo na planetě Zemi.

Protože duchovní princip svobodné volby a svobodné vůle je v tomto světě stejně platný jako v jiném místě Stvoření, je zcela na negativních idejích, zdali se chtějí, či nechtějí inkarnovat a zdali chtějí, či nechtějí nést veškeré negativní důsledky takové inkarnace. V procesu jejich negativního rozhodování jsou jim představeny všechny alternativy, možnosti voleb a nástroje, které by je mohly přivést k tomu, aby změnili svou negativní volbu a zahájili konání pozitivních a dobrých voleb. Toto je nutný vestavěný systém poskytovaný Nejvyšším, který je imanentní a inherentní kondicí jejich bytí a jsoucna. Důležité zde je to, že nikdo nemůže existovat a být bez svobodné vůle a volby, ať může být či se jevit jakkoli zlý nebo negativní. Toto je sám princip žití a aktualizace čehokoli vůbec včetně negativního stavu. Ale taková volba být zlým také explicitně či implicitně znamená, že lze takovou volbu zrušit a učinit jinou, v pozitivním směru. Z výše popsaného postupu a procesu objevování se a zrození sentientních entit a lidí je velmi zřejmé, že nikdo není nucen být čímkoli nebo jakýmkoli určitým způsobem, jestliže nechce. Je též zřejmé, že mnozí lidé na Zemi jsou inkarnacemi negativních a zlých idejí produkovaných v peklech za tímto specifickým účelem. To také může do jisté míry vysvětlovat, proč na planetě Zemi existují všechny formy takových strašných zločinů, válek, nemocí, rozličných strádání a nepříjemných rozpoložení. Jsou zde dle něčí volby. Mohou být odstraněny jen jinou volbou toho někoho. Nic není vnuceno a nutné. Nutnost čehokoli ve jsoucnu a bytí je určována jeho volbou. Každý je tudíž plně a úplně odpovědný za cokoli, co se v jeho životě odehrává. Neexistují žádné výjimky. Potřeba vymazání vědomé paměti takové volby pro lidi na Zemi byla vysvětlena jinde. Nikde jinde ve Stvoření taková potřeba neexistuje.

Existuje určitá odchylka od výše popsaného procesu ve způsobu, jakým se lidské bytosti objevují na Zemi. Jak se již mnohokrát předtím uvedlo, planeta Země byla určena převážně a na jistý čas negativnímu stavu. To ustanovuje a určuje určité postupy fyzického zrození, které jsou specifické pro negativní stav. Svou povahou je negativní stav stavem nevědomosti, zákazů a omezení. Tudíž kdokoli se zrodí do negativního stavu, ať je to z pozitivního, či negativního stavu, musí se zrodit do nevědomosti dle své volby. Toto rozpoložení nutně vyžaduje, aby se lidé rodili animálním procesem početí v mateřském lůně a s následným vymazáním veškeré paměti toho, co se dělo předtím, než se odehrálo početí. Tento proces zrození byl zfabrikován a uveden na Zemi takzvanými pseudotvůrci (viz „Základy lidské duchovnosti“).

Proces zrození jiný než animální by nemohl vytvořit stav nevědomosti. Tento typ zrození je neduchovní, umožňující, aby taková nevědomost byla vytvořena (co se vědomí týče). Jakýkoli jiný způsob je duchovním způsobem. Duchovní způsoby zrození nemohou mít za výsledek nevědomost, protože jsou z přímého nadělení Nejvyššího. Cokoli přichází z přímého nadělení Nejvyššího, je vždy pozitivní. V pozitivním stavu není žádná nevědomost. Nepotřebuje žádnou nevědomou mysl. Je plně vědomý. Tímto způsobem se tudíž nemůže projevit či zrodit žádná negativní idea.

Jakmile idea učiní volbu inkarnovat se ve formě lidské bytosti na Zemi (existuje mnoho jiných lidských bytostí, které se inkarnují ne na planetě Zemi, ale na jiném místě ve fyzickém Vesmíru), vyhledává synchronní ideje dvou lidí na Zemi, kteří dle své volby přistupují k sobě navzájem za účelem sexuálního styku dávající duchu této ideje příležitost, aby zahájil stavbu zevní formy v mateřské děloze odpovídající jeho obsahu a jeho duševnosti. Když je taková forma hotova, duch této ideje s jeho duševností vstupuje do svého těla a nastává fyzické zrození lidského dítěte. V procesu formování tohoto těla využívá duch genů otce i matky odpovídajících nejvíce účelu

jeho inkarnace na Zemi.

Je vhodné si opět připomenout, že inkarnace jakékoli ideje na Zemi je vždy v souhlase a synchronnosti s těmi na Zemi, kdo jsou prostředky její manifestace či fyzického zrození. Je to tedy vzájemná, synchronní volba (byť ve většině případů nevědomá) založená na svobodné vůli všech, kterých se to týká. Tudíž nikdo nemůže obviňovat někoho jiného za rodiče, děti, situaci a osud, jaký kdo má během svého životního údobí na Zemi či obdobně kdekoli jinde. Takže dokonce pobývání v peklech je dle vlastní svobodné volby, protože nikdo není nucen tam jít či se tam projevovat.

Tot' pro dnešek vše.“

POSELSTVÍ TŘICÁTÉ TŘETÍ

O tom, jak určit, zdali je jeden v pozitivním či negativním stavu

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 122 – 126, Poselství 33.

Dne 3. května 1982.

Dnes jsem přijal od Nejvyššího následující poselství.

„Bylo by dnes užitečné uvědomit si a připomenout následující důležitá fakta:

Jak jít na to, aby se stanovilo, zdali ten či někdo jiný je ve vlastním pozemském životě v pozitivním nebo negativním stavu, procesu a rozpoložení? Konec konců takové určení je nejdůležitější záležitostí, protože na ní závisí pravá kvalita vlastního života.

Jak se v předcházejících poselstvích mnohokrát zdůrazňovalo, je radno, aby jeden sám sebe dennodenně hodnotil a prozkoumával ohledně svých motivací a záměrů v pozadí každé činnosti, myšlenek, pocitů, projevů vůle, chování atd. ve svém každodenním žití. Někteří lidé mohou namítat, že takové dennodenní prozkoumávání spotřebovává příliš času. Nespotebovává ale čas jedení, pití, přimýšlení anebo hovor o nevýznamných povrchních zevních událostech, nemajících žádnou trvalou hodnotu, a mrhání časem na podobné záležitosti?

Proč je to nutné denně, když někteří dřívější duchovní autoři včetně Swedenborga míní, že je dostatečné provádět takový sebeprůzkum a sebezhodnocování jednou měsíčně při svatém přijímání anebo třikrát, čtyřikrát ročně? Důvodem, proč je radno to dělat denně, je to, že každý je napadán a zaplavován negativním stavem čtyřiaadvacet hodin denně. (Swedenborg meditoval denně po čtyři hodiny najednou.)

Být inkarnován na planetě Zemi, kde je negativní stav plně aktivován a dominující, znamená, že jeden je vystaven neustálému přímému styku s negativním stavem tím či oním způsobem. Tento nutný kontakt (dle volby inkarnovat se na Zemi) je zdrojem subtilních a méně subtilních kontaminací, znečištění, nátlaků, vlivů, podlehnutí atd., která jsou vykonávána bez jakéhokoli přerušení vlastních myšlenek, pocitů, emocí, činností, chování, motivací, úmyslů a životního stylu, velmi často bez vlastního vědomého uvědomění. To se děje dennodenně. V posledních letech, jak lidská éra dochází své zralosti, se takové útoky, záplavy, kontaminace, znečištění atd. negativních sil mnohonásobně zintenzívnily způsobem daleko vchytralejším, účinnějším a výraznějším než v minulosti.

Jestliže někdo opomíjí provádět denní hodnocení a prozkoumávání sebe samého ohledně obsahu, motivačních faktorů a záměrů vlastních myšlenek, pocitů, tužeb, vůle, činností a chování, nachází se v nebezpečí geometricky narůstajícího se hromadění ničivých účinků útoků, kontaminací, znečištění atd. negativního stavu; nebo je v nebezpečí prostě proto, že je na Zemi, kde panuje negativní stav.

Taková geometricky progresivní akumulace postupně, ve většině případů bez vlastního vědomého uvědomění, počíná proces posouvání se vlastního myšlení,

pocitování, chtění, jednání, chování atd. od pozitivního k negativnímu prohnane potlačujícím uvědomování si toho, že jeden činí něco nesprávného nebo nevhodného. Jeden může náhle sebe samého ve vlastním dennodenním životě sledovat tak upoutaného rozličnými hmotnými, zevními, sobeckými, povrchními a podobnými aktivitami a záležitostmi, že mu nezbyvá žádný čas pro cokoli opravdu produktivní, tvořivé a prospěšné pro všechny z hlediska duchovních principů každodenního života. Nebezpečím této situace je to, že jeden může sám sebe sledovat věřícího a přijímajícího takovou situaci jako normální a vhodnou. To pak přivádí k přizpůsobování se, ztotožňování se a schvalování ohledně materiální negativity. Když jeden dosáhne tohoto bodu, přestane pocítovat, že je něco nesprávné nebo že se potřebuje změnit či učinit změny ve svém dennodenním životě. Negativní stav je mistrem ve vedení lidí TÍMTO směrem.

To je jeden z důvodů, proč se tak důrazně radí, aby se konalo dennodenní sebeprozkoumávání a sebehodnocení. Tím, že se tak činí, je jeden s to zachytit a rychle eliminovat jakékoli vlivy, nátlaky, vtírání se atd. stále napadající a zaplavující negativity pekla. Jeden se denně soustřeďuje na to, aby s vlastní Niternou myslí a Nejvyšším v ní uvnitř sebe samého objevil, jestli zde není nějaké zamoření a znečištění, jež se vetřelo do vlastních myšlenek, pocitů, vůle, motivací, záměrů, činností a chování. Jakmile si negativitu uvědomí, přistoupí k procesu vyčištění a očisty od ní a od jakéhokoli protivného úmyslu či motivace. Jedním z mnoha způsobů, jakými lze takové očistění a vyčištění provést, je aktivní vnitřní vizualizací, myšlením si, pocítováním, nasloucháním, chtěním, smyslovým vnímáním atd. (jakýmkoli způsobem vnímání, kterému kdo dává přednost či ho pocítuje jako pohodlný) zářivé bílého světla a příjemně teplého světla přicházejícího z nitra vlastní Niterné mysli od Nejvyššího, prostupujícího esenci a substanci vlastního jsoucna a bytí, vlastního ducha, duše a těla a odnímajícího a rušícího u vlastního ducha, duše a těla vše z negativního stavu. Činí se tak několikerým opakováním tohoto procesu vyčišťování a očistění během vlastní meditace, prozkoumávání a hodnocení.

Zářivé bílé a příjemně teplé světlo se v tomto procesu používá kvůli jeho souvztažnému duchovnímu významu. Vyvolává důležitý duchovní a univerzální stav a proces - stav a proces lásky a moudrosti, dobra a pravdy, který je ochranou a strážcem bezpečí. Bělost či zářivá součást světla souvztaží s Božskou moudrostí a Pravdou, která zná nejlepší možné způsoby a postupy pro potírání a odstraňování všeho, co má negativní původ. Vyzařující teplo světla souvztaží s Božskou láskou a Dobrem, která účinně provádí proces vyčištění a očisty od čehokoli negativního původu využívajíc znalost své Moudrosti a Pravdy. V kombinaci, sjednocení a jednotě lásky a moudrosti, dobra a pravdy, jež je zdrojem všech pozitivních, ochranných a bezpečí střežících sil od Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli a jež souvztaží s bílým příjemně teplým světlem, lze tedy nalézt mocný protijed a nástroj sebeochrany a ostrahy bezpečí proti neustálým výpadům, záplavám a zamořením negativního stavu a jeho sil.

Toto je jeden z mnoha způsobů, jimiž je možno tohoto dosáhnout. Radí se, aby se dle procesu sebezkoumání ve vlastní Niterné mysli a Nejvyšším v ní určilo, co je pro jednoho nejlepší možný a nejúčinnější způsob provedení takového vyčištění a očisty.

Nyní pojďme zpět k původní otázce položené na začátku tohoto výkladu - jak lze určit, zda jsem či někdo jiný je v pozitivním či negativním stavu, procesu a rozpoložení atd. ? Co se musí sledovat, aby se toto náležitě, správně a spravedlivě určilo ohledně situace vlastní či kohokoli jiného, aniž by se někomu ublížilo ?

Především je radno postupovat s krajní obezřetností v posuzování rozpoložení

ostatních lidí. Niterné motivace a záměry lidí nejsou bez ohledu na to, jak dobré či zlé se zdají být z hlediska zevního projevení se a pozorování, nikdy náležitě rozpoznatelné z vnějšku. Například dva lidé s přesně stejným zevním chováním mohou mít diametrálně opačné úmysly či motivace pro vykazování tohoto jednotlivého chování.

Lze jít jen po určitých zevních znacích, které mohou či nemusí u lidí naznačovat správnou motivaci a faktory úmyslu jejich opravdového stavu událostí s ohledem na jejich preference pro bytí v negativním či pozitivním rozpoložení.

Poněkud snadnější je určit tyto faktory u sebe než u jiných. To se dělá, jak je uvedeno výše, procesem sebeprozkoumávání z vlastní svobodné vůle a volby. Avšak není povoleno, aby někdo vstupoval do myslí jiných lidí za účelem tohoto zkoumání. I kdyby to bylo možné nebo dovolené, bylo by to porušením jejich soukromí, svobody a nezávislosti. Každému je povoleno být takovým, jakým chce být, a nikomu není dovoleno, aby lidem vnucoval své vlastní ideje ohledně toho, jací by měli být. Taková touha je hrubou duchovní drzostí a neskromností, jež je znakem bytí v negativním stavu, či přinejmenším toho, že se mu straní.

Jeden může změnit jenom sám sebe. Schopnost a ochota se změnit je znakem z pozitivního stavu. Potřeba měnit druhé bez potřeby měnit se sám je znakem stavu negativního. Jestliže někdo mění sám sebe, může být dobrým příkladem a pozitivním motivačním faktorem pro jiné lidi. Takže jestliže někdo chce, aby lidé byli například šťastní, veselí, zdraví, produktivní, spokojení, dobří, mírní, rozvážní, moudří, sdílní atd., musí být nejprve takovým on sám, aby poskytoval dobrý příklad a ukazoval, že každý se tímto směrem může změnit. Neexistuje jiný způsob, jak opravdu ovlivňovat chování a životní styl lidí. Někdy by se mohlo jevit, že se lidé mění dle vlivů a nátlaků z vnějšku (dobrým příkladem takové situace je žití v komunistických zemích), ale taková změna je nesprávně motivovaná (strachem kupříkladu), protože nevychází z nitra jedincovy vlastní svobodné vůle. V takových případech není žádné změny vnitřně. Změna je pouze zevní za účelem, aby se to tak jevilo (aby se kupříkladu vyhnulo zavržení či potrestání), a to není vůbec žádnou změnou.

To je dalším důvodem, proč má každodenní sebeprozkoumávání tak velký význam. V nejzazším smyslu přispívá nejen k zlepšování vlastního života, ale též k zlepšování veškerého Stvoření. Jsa integrální částí celého Stvoření tím, že jeden vylepšuje tuto část - sebe samého - vylepšuje celek. Je nemožné zlepšovat cokoli v celku bez vylepšení jeho částí. Avšak jeden nemůže být žádnou jinou částí než tou, kterou je. Aby byl s to vylepšit jakoukoli jinou část, musel by být touto jinou částí. Tím, že by byl tou jinou částí, nebyl by již sebou samým, ale namísto toho by se stal zcela jinou částí. Taková situace je nemožností, protože jeden nemůže zlikvidovat sebe sama, aby se stal někým jiným. Aby tak učinil, musel by začít s dvojitou likvidací - likvidací sebe samého za účelem toho, aby se stal někým jiným, a likvidací toho někoho druhého za účelem toho, aby se tímto jiným stal. Jestliže by toto bylo možné, rovnalo by se to likvidaci veškerého Stvoření jako celku.

Toto je důvodem toho, proč je nemožné změnit někoho jiného než sebe sama a proč lidé musí započít jakoukoli změnu z nitra sebe samých dle své vlastní svobodné vůle, jestliže skutečně touží být součástí pozitivního stavu.

Jedním ze znaků určení toho, zdali je ten či někdo jiný v pozitivním či negativním stavu, je uvnitř sebe sama či dle zjištění jiných ustanovený postoj k Absolutnímu zdroji všeho života - k Nejvyššímu, ke všem principům duchovní homogenity (jak byly definovány ve dnech 3.-4. dubna 1982 na Martiniku) a ke všem jiným duchovním

principům života a každodenního žití, jak jsou definovány v „Základech lidské duchovnosti“ a v těchto „Poselstvích z nitra“.

Jestliže jeden popírá existenci Absolutního zdroje Života - Nejvyššího - a nemá žádný ohled na jakékoli duchovní principy a jestliže jeho chování odpovídá takovému popírání a nedostatku ohledu, tehdy lze opatrně dovolit, že tento jedinec je v negativním stavu anebo je jeho součástí.

Avšak přijímání těchto principů, jejich brání na zřetel a zevní žití i chování souhlasné s těmito duchovními faktory jednoho nutně nedělá pozitivním nebo ho nedostává na stranu pozitivního stavu. Proto musí být jeden krajně opatrný v přijímání jakýchkoli závěrů o duchovním stavu druhého, jelikož jeho zevní vyznání a chování nejsou spolehlivými a platnými důkazy té které situace - ať pro stranu pozitivní nebo negativní.

Na základě zevního pozorování, vyznání a chování si jeden nemůže být jist co do skutečné vnitřní motivace a záměru popírání a nebrání zřetele anebo přijímání a brání v úvahu takových důležitých duchovních faktorů ve vlastním životě. Taková znalost se může získat jedině sebezkoumáním a sebezhodnocením. Žádné jiné účinné způsoby neexistují.

Jeden může všechny tyto duchovní faktory vyznávat a přijímat a chovat se v souladu s jejich požadavky a recepty, a přesto to může činit s nějakou nízkou motivací a s negativním úmyslem. Nečiní to z Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli, ale jen kvůli nějakým zevním či sobeckým důvodům, nebo proto, že je to pro něho výhodné být takovým a tak se chovat, aby získal uznání, jistou pozici, vstup do nebes atd. V takovém případě si tento jedinec nepřivlastní nic opravdu duchovního, neboť to činí ze sebe, a ne z Nejvyššího v sobě. Toto je klamný způsob žití, který vede k negativnímu stavu.

Jeden z nejdůležitějších duchovních principů života stanoví, že pravou motivací a faktorem duchovního úmyslu je činit věci z Nejvyššího z nitra sebe samého. Swedenborg říká, že jedinec koná jakoby ze sebe samého, ale zároveň si uvědomuje a doznává, že to činí z Pána. Jestliže se takto koná, jeden si přivlastňuje všechny pozitivní faktory u Nejvyššího, a ty se opravdu stávají součástí jeho osobnosti a jeho života.

Jediným jiným způsobem, jak by si někdo mohl něco přivlastnit, založeným na tom, že se to činí ze sebe, a nikoli z Nejvyššího, by mohlo být, jestliže by jeden mohl být či by byl zdrojem svého vlastního života. To by znamenalo, že by musel být nestvořený, původní a tudíž absolutní. Jelikož je ale jenom jedno Absolutno - Nejvyšší - jedinec nemůže ze sebe a sebou nic činit, ale jen z přítomnosti a přítomností Nejvyššího ve své Niterné mysli. To je pravý duchovní princip života. To je duchovností vůbec. Uznání, přijetí a uplatňování tohoto faktu ve vlastním životě činí, jak se předtím mnohokrát zdůrazňovalo, jednoho opravdu duchovním, a tudíž ho umísťuje do pozitivního stavu na stranu pozitivní. Popírání tohoto faktu činí jednoho, bez ohledu na to, jak je jeho zevní chování dobré a pozitivní, neduchovním, a tudíž negativním.

Jestliže se tyto duchovní faktory z vlastního srdce, vlastní svobodné vůle a volby popírají a zavrhuje se jejich platnost, bez ohledu na to, jak se kdo z hlediska zevního pozorování zdá být dobrý a pěkný, nemůže si přivlastnit nic z této dobrosti, pozitivnosti a pěknosti. Nemůže se to stát integrální součástí jeho osobnosti, protože pravý zdroj vší dobrosti, pozitivnosti a pěknosti byl popřen a odmítnut. V tomto případě si jeden přivlastnil něco, co k němu nepatří. To je ukradený princip

duchovnosti. V tomto případě jeden klame druhé a sebe samého. Žije životem lži. Takové přirozenosti jsou všichni ateisté a materialisté, kteří se ze své svobodné vůle a volby ztotožňují se svým materialismem a ateismem. Jsou tudíž negativního a z negativního stavu.

Opakuje se však ještě jednou, že jeden musí být krajně obezřetný při posuzování ateistů a materialistů nebo jiných lidí, kteří si nárokují být nábožensky a duchovně založenými bez ohledu na jejich náboženství či duchovní směr, kteří si myslí, že taková je jejich přirozenost kvůli určitým životním zkušenostem anebo nátlakům zevnějšností, se kterými se identifikovali dle zevního donucení či dočasných okolností, nebo ti, kteří jsou takové přirozenosti, protože se prostě do takových okolností narodili přijímající to a jsou zavázáni k tomu, že následují linii přijatou dle své prostředím dané filosofie. Takoví lidé mohou, ale nemusí být opravdu ateistickými, materialistickými, náboženskými a duchovně založenými, a tedy negativními či pozitivními. Někteří z nich mohou být vnitřně velmi duchovními nebo ateistickými toužící po objevování a uplatňování (nebo zavrhování či popírání) skutečné pravdy. Tento druh lidí nicméně nalezne životní příležitosti pro změnu a revizi přístupu vnuceného jim negativním stavem. Obvykle šťastně a rádi využívají tyto příležitosti a úspěšně zanechávají svého předešlého negativního stavu.

Jestliže na druhé straně takové pozitivní příležitosti pro změnu a ústup negativního stavu nejsou využity a jestliže jsou zcela a úplně pomínuty a přehlíženy bez ohledu na fakt, že jsou neustále přítomny, může to znamenat, že takoví lidé se nechtějí změnit a jsou rádi takovými, jakými jsou; chtějí ze své svobodné volby a vůle zůstat na negativní straně.

Avšak předtím, než se kvapně vytvoří nějaký soud či závěr, je radno vzít v úvahu následující fakt. Různí lidé vyžadují různou rychlost, časové rozpětí a okolnosti, za nichž mohou započít svou změnu a ústup od negativního stavu. V některých případech to zabere dlouhou dobu (v lidských pojmech) a mnohé rozličné okolnosti, aby se přivodila tato žádoucí změna. Je-li tomu tak, znamená to, že rychlejší anebo spěšnější proces změny by byl škodlivý a přinesl by více újmy než užítku. Na straně druhé někteří lidé jsou daleko rychlejší ve srovnání s jinými a nezabere to tak dlouhou dobu (z hlediska pozemského lineárního času) nebo tak mnoho příležitostí pro zahájení takové změny a ústupu. Pro tyto lidi by jakýkoli odklad či prodleva by mohly být velmi škodlivé a újmu působící.

Radí se tudíž, aby jeden byl velmi trpělivý, měl výdrž a vytrvalost, poskytuje sobě a jiným dostatek času a okolností ke změně předtím, než učiní jakákoli závěrečná rozhodnutí o něčem stavu. Je důležité si pamatovat, že není nic konečného v Absolutním stavu a Procesu Nejvyššího, kdož stále tvoří nové věci a iniciuje neustálé změny po všem Stvoření. Je taktéž užitečné si pamatovat, že je znakem negativního stavu pohlížet na věci finálně. Je třeba být také velmi moudrý, aby se nikdy nic nezobecňovalo a neanalogizovalo, protože nikdy neexistují dva totožné případy.

“Tot' pro dnešek vše.”

POSELSTVÍ TŘICÁTÉ ČTVRTÉ

O záležitostech každodenního života a o náležitých stavebních blocích života každého

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 127 – 133, Poselství 34.

Dne 4. května 1982.

Dnes byla od Nejvyššího přijata následující poselství.

„Duchovnost a její principy mohou být živé a užitečné pouze při jejich aktivaci a praktickém využití v každodenním životě jedince. Bez takové aktivace a praktického využití jsou duchovnost a její principy prázdnými pojmy, nepotřebnými pojetími a slovy bez ducha či duše.

Duchovní principy byly formulovány za účelem žití a fungování takovým způsobem, aby se každému poskytl návod a směr, který by každému, kdo je následuje, mohl přinést vše dobré, pozitivní a užitečné.

Jelikož je tak důležité, aby se duchovní principy pojímaly z hlediska jejich praktické užitečnosti, je dnes radno dále zpracovat záležitosti každodenního žití.

Z hlediska duchovních principů lze obsah a kvalitu každodenního žití v zásadě pojímat třemi způsoby neboli ve třech stavebních blocích života.

(1)

Za prvé je obsah a kvalita vlastního života určována typem a druhem pojmání, postoje a zacházení, jaké kdo má ohledně Nejvyššího.

(2)

Za druhé je určována typem a druhem pojmání, postoje a zacházení, jaké kdo má vzhledem k ostatním a Stvoření Nejvyššího obecně.

(3)

Za třetí je určována typem a obsahem, postojem a zacházením, jaké kdo má vzhledem k sobě samému.

Tyto tři stavební kameny života determinují u jednoho celou strukturu a dynamiku jeho každodenního života.

Způsob, jakým se tyto tři stavební bloky nabývají a využívají, určuje opravdový obsah a kvalitu vlastního života a, což je nejdůležitější, určuje stupeň a rozsah vlastní duchovnosti a uvědomování si všech duchovních principů ve vlastním každodenním žití. Ze zřejmých duchovních a psychologických důvodů je počátečním stavebním blokem, který se stává prvotní bází a základnou celého uspořádání, blok třetí - typ a druh pojmání, postoje a zacházení, jaký kdo má sám k sobě. Je považován za bází a základnu celé struktury proto, že se lze vztahovat pouze ze sebe a sebou samým. Je

nemožné ustanovit jakýkoli vztah z vnějšku čili mimo sebe samého. Jeden dost dobře nemůže vystoupit či se odštěpit od sebe samého, aby se vztahoval. Pokud by to bylo možné, zrušilo by to jeho jsoucno a bytí.

Při pohledu na tento fakt - že se jeden musí vztahovat ze sebe a sebou - je zřejmé, že kvalita a obsah jeho vztahu k Nejvyššímu a k ostatním se vždy určuje tím, jaký kdo má typ a druh pojmání sebe sama, postoje k sobě samému a zacházení ze sebou samým.

Prostě řečeno: Jeden se chová k Nejvyššímu a k druhým tak, jak se chová k sobě samému. Jakýkoli postoj, jaký kdo má k sobě, je sdílen s Nejvyšším a ostatními. Jestliže jeden sebe vnímá, pojmá, pociťuje a zachází se sebou s všemožnými negativními postoji a jestliže přijímá sebezavrhuující, sebetrestající a sebeponižující postoj, sdílí tento druh postoje s Nejvyšším a ostatními. Konec konců lze sdílet jen to, co kdo má, či si myslí, že má. Je nemožné sdílet něco, co kdo nemá nebo si myslí, že nemá.

Takováto situace naneštěstí působí dokola i jiným způsobem - jestliže má jeden takové proti sobě zaměření pojmání sebe samého, postoj k sobě samému a zacházení se sebou samým, má sklon vyhledávat a přijímat z Nejvyššího a ostatních chování jen zavrhuující, negativní a trestající. Vše ostatní, co je v rozporu s takovým protivným a negativním chováním, se odmítá či popírá. Jeden prostě není s to v žádné situaci či chování spatřovat či nalézt nic opravdu dobrého.

Avšak jelikož je Nejvyšší blokován ve styku s kýmkoli, kdo je negativní či protivné povahy, a jelikož On/Ona každému bez jakékoli výjimky neustále nabízí jen pozitivní a dobré, jeden má sklon odmítat a popírat možnost existence takového chování jako jsoucího v nesouhlase s vlastním pojetím sebe samého a zacházení se sebou samým. Cokoli je v nesouhlase s takovýmto sebepojetím a zacházením, nelze nazírat či prožívat. Naneštěstí se v situacích, jako je tato, odmítá či popírá nejen dobrota a pozitivnost počínání a vztahovosti Nejvyššího, ale do Nejvyššího se promítají vlastní negativní a protivné pocity, postoje, očekávání a chování často obžalovávající Nejvyššího z téhož typu a druhu postoje a chování se, jaké jeden přijal pro sebe. Totéž je pravdou ve vztahu k druhým.

To je jedním z důvodů, proč je Bůh v lidských pojmech (pouze lidi na planetě a z planety Země) často popisován a chápán jako zlostný, nepřátelský, trestající a žárlivý, odsuzující lidi do pekel a je vybavován přívlastky dalších negativních a protivných lidských rysů a ošklivostí. To se také odráží v doslovném smyslu křesťanské Bible, jež byla sepsána jazykem lidských projekcí. To bylo Nejvyšším povoleno kvůli svobodě a nezávislosti lidí. Nicméně ve skutečnosti Nejvyšší nemůže nikdy být tak negativní a protivný, neboť by to bylo v rozporu z Jeho/Její Absolutní přirozeností sestávající z principů Absolutní lásky a Absolutní moudrosti. U lásky není takový negativismus myslitelný a moudrost mu nedovolí, aby vstoupil do jejího obsahu.

Velmi často je totéž pravdou s ohledem na vlastní vztahovost k druhým a vnímání druhých. Bez ohledu na to, jací jiní o sobě a v sobě jsou, zdali zlí či dobří, a bez ohledu na to, jak dobře či zle se k jednomu chovají, ten bude mít sklon vnímat a pociťovat jejich postoj a chování v souladu s typem pojmání sebe sama, postoje k sobě samému, chování k sobě samému a stupně ohledu k sobě samému, jaké má.

Důvodem, proč chování se Nejvyššího a ostatních závisí tak mnoho na vlastním pojmání sebe samého, postoji a chování k sobě samému, je to, že Nejvyšší je u jednoho vždy uvnitř jeho Niterné mysli a ostatní jsou rozličnými procesy a extenzemi Nejvyššího, Jenž/Jež je v jejich Niterné mysli. Každý je částí celku. Tak, jak jeden

zachází s částí, tak také zachází s celkem. Žádný jiný způsob není možný.

Toto je jedním z nejdůležitějších základních duchovních pravidel života a každodenního žití. Toto pravidlo se plně uplatňuje také na každý terapeutický přístup a situaci.

Jelikož jsou výše uvedené tři duchovní stavební bloky s ohledem na každodenní žití takové důležitosti, bylo by užitečné nastínit a možná zopakovat některé body týkající se jejich praktického využívání a uplatňování.

(1)

V aktivované a dominantní kondici negativního stavu na Zemi je pořadí nabytí a využití těchto bloků obráceno. To se odehrálo jako výsledek genetické manipulace a duchovní manipulace souvztažností pseudotvůrci. Ti zfabrikovali pseudolidii tak, že je umístili do pozice úplné duchovní nevědomosti a slepoty. Situace vyžaduje, aby se veškerá znalost Nejvyššího, sebe samého a jiných získávala z vnějšku, z „vně“ poznáváním od někoho či od něčeho jiného. Nevědomost požaduje, aby veškerý přístup k niterné znalosti těchto záležitostí, jež je navěky přítomna v Niterné mysli každého, byl úplně přerušen. Bez tohoto přerušení není žádná nevědomost možná. Lidé jsou tudíž od nástupu svého pozemského života (dle své počáteční volby) uzpůsobeni očekávat, že veškeré životní poznatky budou nalézat někde vně sebe samých. To je vede k neustálému hledání znalostí na místech a v zevních okolnostech, kde je poznání malé nebo žádné anebo kde je úplně zdeformováno nebo bez vztahu k těmto záležitostem. Není divu, že většina lidí dosáhne pouze úplné deziluze a zklamání a na konci zjistí, že na tom nejsou lépe, než byli na začátku.

Nutnost učit se z vnějšku o Nejvyšším, jiných a sobě samém (nehledě na vše ostatní) byla určena situací, v jaké se lidé nacházeli po své inkarnaci na planetě Zemi. Jelikož z této úrovně inkarnace nebyl a není k dispozici žádný přímý přístup k Niterné mysli, duchovnímu světu či Nejvyššímu, aby mohli přežít, bylo nutné ustanovit různé zevní módy učení se a získávání poznatků, které by lidem dovolily mít nějaké pojetí, chápání, postoj a vnímání ohledně Nejvyššího, sebe samých a ostatních. Ačkoli takový způsob získávání těchto poznatků vede v mnoha případech ke zkreslenému nazírání reality ohledně Nejvyššího, jiných a sebe samého, je dostatečný k tomu, aby udržoval jakési zdání života, aby lidé mohli mít příležitost prožít panství negativního stavu a všechny jeho hrozné důsledky. Nutnost takové zkušenosti a její užitečnost pro všeuniverzální poučení byla zdůrazněna na jiných místech.

Při pohledu na tento fakt je zřejmé, že tyto tři stavební bloky života byly prvotně získány a využity nesprávným způsobem. To je důsledek volby inkarnovat se na Zemi a účastnit se prožívání negativního stavu.

Prvním krokem, který je třeba učinit pro návrat k normálnímu pozitivnímu stavu života, je uvědomění, uznání a přijetí faktu, že vlastní život na Zemi od svého nástupu začal nesprávným směrem a pokračuje nesprávným směrem. To znamená, že ať jeden nabytí jakéhokoli poznání o Nejvyšším, jiných a sobě samém, toto je buď zkreslené, chybné nebo zcela nesprávné, protože to bylo získáno z nesprávného zdroje a nesprávným směrem.

Je nutné se vrátit na startovní bod a vyhledat toto poznání v pouze jediném ryzím a pravém zdroji - Niterné mysli. Protože Niterná mysl je ve svém nejniternějším stupni u každé osoby sídlem Nejvyššího, lze se o Nejvyšším, o sobě a o druhých náležitě a objektivně poučit pouze od Nejvyššího. Porady s Niternou myslí jsou počátečním bodem náležité výstavby vlastního života.

Avšak pokud na Zemi pokračuje rození dětí animálním, nelidským a negativním způsobem, bude to těžký úkol, protože se musí poučit z vnějšku (zvrácený řád Vesmíru !). Nicméně se tato situace může v životě napravit záhy tím, že se děti vyučují tak brzo, jak je jen prakticky možné, meditovat, konat autohypnózu a podobným metodám styku se sebou samými a se svou Niternou myslí. Děti lze taktéž snadno naučit komunikovat s jejich duchovními rádci (různá životní období vyžadují různé typy duchovních rádců), kteří jsou vždy uvnitř, v jejich Niterné mysli. Děti se mohou, což je nejdůležitější, učit ve své Niterné mysli komunikovat s Nejvyšším, Kdož se vhodně přizpůsobuje úrovni jejich fyzického a duševního rozvoje. Dokud nedochází k návratu duchovního rození lidí na planetě Zemi (jak tomu bylo před Pádem), může se tento přístup stát velmi důležitým krokem v případě dětí pro Nový věk a jeho náležitý univerzální řád. Čím více se toto koná, tím více bude člověčenstvo připraveno pro počátek Nového věku.

Co se týče dospělých, je u nich radno nově připravit a nasměrovat jejich pozornost ze soustředění se na zevní a vnější módy namísto toho na niterné, vnitřní módy některými z metod a nástrojů popsanych a uvedených v těchto „Poselstí z nitra“.

Čím více se lidé budou zabývat tímto přeměrováním a novou přípravou, tím adekvátnější a náležitější poznání Nejvyššího, sebe samých a druhých získají. Takové pravé, ryzí a nezkraslené poznání je přivede k ustanovení správných a pozitivních pojetí, postojů a zacházení ohledně sebe samých, Nejvyššího a ostatních.

(2)

Při pohledu na výše nastíněná fakta je zřejmé, že ve většině případů jeden nemá náležité a správné pojetí, představu, vnímání a pocitování sebe samého. Cokoli kdo v tomto ohledu má, je zkrasleno vkládáním z vnějšku, očekáváním, vplýváním a včleňováním nesprávných idejí formovaných a formulovaných ze zevních požadavků vlastního prostředí a vlastních rodičů, učitelů, autorit atd.

Toto zkraslení udržuje v jeho životě neustálé napětí a stres rezultující ze zatlačování, potlačování a přehlížení vlastní pravé esence a substance a z přijetí nesprávných a zdeformovaných idejí, ze ztotožnění se s těmito ideami a z následování těchto idejí ohledně toho, jakým by měl kdo být a jak by měl pojímat Nejvyššího, sebe sama a druhé, zacházet s Nim/Ní, sám se sebou a s druhými. Takový stres a napětí je příčinou početných duchovních, duševních, emočních, intelektových, volních, sexuálních a fyzikálních problémů a nemocí, jimž jsou lidé neustále vystavováni, jimiž jsou ohrožováni a jimiž strádají.

Zmírnění této situace je možné jen změnou sobě vnucovaného a vštěpovaného pojmání, představování, vnímání a pocitování sebe samého a dovolením vlastnímu pravému já, aby nastoupilo a plně se vyjádřilo, jak se to zamýšlelo předtím, než bylo zavrženo.

V tomto ohledu se radí ustanovit spolu s vlastní Niternou myslí a Nejvyšším v ní správné způsoby a prostředky pro odstranění a likvidaci starých, nereálných a nepřírozených pojmání, představování, vnímání a pocitování sebe sama a objevit v sobě pravou povahu vlastního jsoučna a bytí v jeho esenci a substancí s plným přijetím sebe samého takového, jaký je. To povede k permanentnímu ustanovení správného, reálného a pravého pojmání, představování, vnímání a pocitování sebe samého, poskytujícímu jednomu nejhodnotnější stavební blok pro vlastní produktivní, konstruktivní, tvořivý a užitečný život.

Jako první krok v tomto počínání je radno si přiznat a říci: „Nejsem tím, kým si myslím, kým se cítím a vnímám, že jsem nebo se zdám být. Potřebuji zkoumat a nalézt pravdu o sobě a stanovit, kým jsem, bez nátlaků zevních žádostí a vymývání mozků.“

Avšak, jak se dříve mnohokrát zdůrazňovalo, úspěch tohoto počínání lze zajistit jen tehdy, jestliže se vše popsané v těchto poselstvích činí z vlastní svobodné vůle, volby dle určení z vlastního nitra, a ne z vnějšku; žádný jiný způsob nebude fungovat. Konat takto, znamená být opravdu duchovní.

(3)

Změna v pojmání a představě sebe samého vede přirozeně ke změně toho, jak se vnímají a pojmají druzí. Obvykle a ve většině případů lidé ve své esenci a substanci nejsou tím, čím se zdají být dle zevního pozorování jinými a sebou samými. Projekce, očekávání, žádosti atd. ohledně toho, jací by měli být, zkreslují realitu jejich jsoucna a bytí v jejich esenci a substanci.

Je nutno si přiznat a říci: „Lidé nejsou tím, čím se zdají být z mé vlastní perspektivy, dle mých projekcí a očekávání. Proč by měli být takoví či onací? Proč si nepřiznat, že mají právo být takovými, jakými chtějí a potřebují být, a nikoli takovými, jakými chci anebo vnímám, aby byli?“

Tím, že se od lidí nic neočekává, jeden překvapivě shledá samého sebe, jak pohlíží na lidi odlišně a s větším souhlasem s jejich pravou povahou. Toto nazírání lidí, jež je přiměřenější realitě, likviduje mnohé tlaky, napětí, deziluze, rozčarování atd., které mohou vést a velmi často vedou k vážným problémům v lidských vztazích.

Jeden se opět nabádá, aby sám sebe v tomto ohledu vyzkoušel a připomínal si to, co je v souladu s nově chápaným postojem a pojetím.

(4)

Změna v pojmání, představování a postoji ohledně sebe samého a v pojmání, představě a postoji ohledně druhých je doprovázena nutnou změnou v pojmání, vnímání, představě, chápání a postoji ohledně Nejvyššího. To je tím nejdůležitějším stavebním blokem pravého a skutečného života a všech jeho duchovních principů. Ten dává obsah, význam a účel celé struktury a dynamice pravého a skutečného života. Nic nemůže být úplné a reálné bez tohoto stavebního bloku.

(4-1)

První krok v ustanovování náležitého a správného způsobu pojmání, vnímání a vztahování se ohledně Nejvyššího spočívá v tom, že si jeden sám sobě přizná a řekne: „Nejvyšší není tím, čím se On/Ona zdá být dle mého starého názoru nebo dle názoru kohokoli jiného. Je nutné nejprve zanechat všech starých pojetí vložených a včleněných do mne z vnějšku rodiči, učiteli, knězi, autoritami a církvemi. Nikdo nemůže Nejvyššího znát tím způsobem, jak Ho/Ji znám já z mé Niterné mysli a z mého vnitřního já.“

(4-2)

Druhým krokem při získávání náležitého a správného pojetí a vztahovosti vzhledem k Nejvyššímu je obrátit se do nitra, k Niterné mysli, a pokorně si od Nejvyššího vyžádat, aby Sám/Sama zjevil to, jakým způsobem reálně je ve Své jedinečné manifestaci v tazateli. Toto zjevení je pak tazatelem přijímáno s tím, že se stále chápe a přijímá fakt, že u druhých lidí se Nejvyšší zjevuje odlišně, v souladu s jejich jedinečným vnímáním a módem manifestace Nejvyššího v nich. Toto je opravdu duchovní a moudrý přístup v ustanovování vlastního náležitého a správného stavu s Nejvyšším.

Jakmile se tyto základní stavební bloky reálného a pravého života získají a ustanoví, lze přistoupit ke změnám ve všech ostatních oblastech vlastního života.

(5)

Získání správného a náležitého pojmání a představy sebe sama a pojetí představy Nejvyššího a druhých jeden bude mít náležitý nástroj pro opětovné zhodnocení a změnu významu, obsahu a účelu života. Především si jeden přizná a řekne, že skutečný význam, obsah a účel života není takový, jaký se zdá být. Není v zevních, vnějších a k „vně“ patřících záležitostech o sobě a v sobě, ale může být pouze ve vlastní Niterné mysli od Nejvyššího v ní.

Jeden tudíž vchází do vlastní Niterné mysli k Nejvyššímu a žádá o pomoc při stanovení správné, náležité a pravé definice života a jeho obsahu, významu a účelu obecně z hlediska vlastního jedinečného projevování se a vlastních potřeb zvlášť.

Maje především ustanoveno správné a náležité pojetí Nejvyššího - že Nejvyšší, jako Absolutní a jediný zdroj života, je vždy pozitivní a dobrý, jeden se stává uvědoměným hlavního obecného principu života, který říká, že život je vždy pro milování, radost, rozkoš, potěšení, zábavu, sdílení, vzájemný prospěch, společné blaho a pro ostatní blaženství. Nic negativního či protivného nemůže být a existovat v pravém životě nebo pocházet z pravého života, kterým je Nejvyšší.

Tento duchovní princip života poskytuje ideu obecného účelu opravdového života a toho, jak z něho lze odvodit jeho zvláštní účel s ohledem na vlastní jedinečný život. Tento účel byl definován v „Principech duchovní hypnózy“ a v „Základech lidské duchovnosti“.

(6)

Jakmile je stanoveno náležité a správné pojetí, obsah a účel života, začíná nový krok změnou definice a uplatňování pravých hodnot a priorit života. Jeden se ptá: „Jaké jsou opravdové a ryzí hodnoty života a jaké jsou správné priority věcí v mém každodenním žití?“ Tento dotaz začíná připuštěním, že pravé hodnoty a priority života nejsou tím, co si lidé myslí či přijímají, že jsou. Opravdové hodnoty a priority života nelze nalézt a umístit do různých zevních, vnějších předmětů potřeby fyzického a prostředím daného žití v sobě a o sobě. Pravé hodnoty života jsou spatřovány v duchovních principech života, ve vlastních niternostech, ve vlastní Niterné mysli a, což je nejdůležitější, v přítomnosti Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli. Odtud se odvozuje vše ostatní.

Ustanovení tohoto faktu vede k ustanovení náležitých a duchovně správných priorit věcí a činností ve vlastním každodenním životě. Jeden počíná brát v úvahu typy aktivit, které vedou k hlubšímu, lepšímu a vhodnějšímu poznání a chápání sebe samého, druhých a Nejvyššího. Takové aktivity se stávají nejvyššími a nejdůležitějšími prioritami ve vlastním životě, vedoucími k ustanovení nového náležitého a správného hierarchického uspořádání organizace pro každodenní žití.

(7)

Ustanovení náležitých a správných hodnot a priorit ve vlastním životě vede k zevrubným změnám ve struktuře a dynamice každodenního žití. Začíná se s procesem opětovného zhodnocení významu, účelu a potřeb rozličných tradic, zvyků, konvencí, kultur, institucí, manželství, rodinného života atd., které stále napadají vlastní život a mysl snažíce se jednoho ovlivnit a velmi často donutit, aby zanechal své jedinečné osobnosti a přilnul a uvykl jejich diktátům a požadavkům. Jeden uzná, že tyto diktáty a

požadavky sotva přicházejí z nitra, ale namísto toho přicházejí z vnějšku, kde není žádný pravý a ryzí život.

Zde se radí poradit se s Nejvyšším ve vlastní Niterné mysli, aby se stanovily a extrahovaly pozitivní elementy, pokud jsou zde vůbec nějaké, které by mohly v těchto ustanoveních existovat. Tyto pozitivní elementy jsou pak uznány a přijaty v souladu s uspořádáním a dynamikou vlastní celkové, jedinečné mysli a osobnosti. Vše ostatní v nich se jako nemající žádný užitek zavrhně a vyhýbá se tomu.

(8)

Souběžně s výše uvedenými snahami se začíná proces změny pojmání duchovnosti a forem jejího praktikování. Jeden si z nitra připustí, že duchovnost a formy jejího praktikování nejsou tím, co si lidé myslí, že by měly být. Duchovnost a její praktikování nezávisí na zevních obřadech, slavnostech, slovních vyznáních, pravidelném navštěvování kostela a podobných věcech ani v nich nespočívá. Namísto toho se uzná fakt, že duchovnost a její praktikování závisí na způsobech denního vlastního žití, myšlení, chtění, jednání, chování a vztahování se. Je to záležitost každodenního života a vlastních niterností. Toto ustanovuje pravý obsah a význam duchovnosti. Kdekoli jinde a v čemkoli jiném lze nalézt jen málo pravdivosti. Jednomu se tudíž radí, aby ve své Niterné mysli s Nejvyšším posoudil vlastní náboženství, církvev či jakékoli jiné přidružení se k něčemu, aby se určilo, do jaké míry zamořily, znečistily a otrávilily vlastní mysl a život všemožnými deformacemi a nepravdami a zadržují ho před objevením pravé povahy duchovnosti a forem jejího praktikování. Zároveň se Nejvyšší požádá, aby mu pomohl určit dobré a pozitivní aspekty, pokud tu vůbec nějaké jsou, ve svém přidružení se ke spolkům a v jejich doktrínách a filosofiiích a to, zdali je duchovně náležité, správné, užitečné a moudré je ve svém životě zachovat.

Tím, že toto činí poctivě, z vlastního srdce, s touhou po ustavení skutečné pravdy a za účelem toho žití a praktikování duchovnosti, jeden nebude nikdy sveden na zcestí.

(9)

A nakonec, máje konečně všechny tyto záležitosti ustanoveny a zařízeny, se jeden stává vědom potřeby změny pojetí negativního stavu a forem jeho projevení. Připustí se, že to, co lidé velmi často považují za špatné, zlé, nesprávné a negativní, anebo na straně druhé za dobré, správné, náležité a pozitivní, není nutně takové.

Lidské určování toho, co je zlé a negativní, anebo dobré a pozitivní, a jak se to projevuje v každodenním životě, je založeno na zevních stereotypech, zvyklostech, standardech a uniformitě jimi uznávaných a přijímaných z hlediska toho, co promítají na druhé lidi ze svých zevních návyků či chápání dle kódů určitých kultur a tradic, obzvláště povahy náboženské. Není brán žádný ohled na jejich vnitřní niterné určení čili na určení z „nitra“ těchto pojetí.

Toto je nebezpečná situace vedoucí k ustanovení obecných pravidel vnučovaných všem, jimiž je posuzováno chování každého bez žádného ohledu na niternou motivaci a záměr takového chování se. Takže velmi často výsledkem nesprávných názorů je: Považuje se za špatné něco, co je ve skutečnosti dobré, a naopak.

Takovéto přijaté obecné standardy a zákony neberou zřetel na jeden z nejdůležitějších principů duchovního života: To, co může být dobré či zlé pro jednu osobu či situaci, může být zlé či dobré pro jinou. V opravdové duchovní konotaci života nejsou možné žádné generalizace.

V tomto ohledu se navrhuje, aby se každý jako jednotlivec obrátil k Nejvyššímu ve své

Niterné mysli a požádal o pomoc při určování povahy negativního stavu a jeho forem projevu ve vztahu k jedinečné struktuře a dynamice vlastní mysli a osobnosti. Jeden si z nitra sebe samého stanoví, co je správné, náležité, vhodné a dobré a co je pro něj zlé, nesprávné, negativní a nevhodné, uznává, že nelze generalizovat z jednoho na druhé. Toto se koná v procesu denního zkoumání a hodnocení vlastní motivace a záměru ohledně vlastního myšlení, chtění, cítění, jednání, chování a vztahování se (jak se popsalo předtím).

Následováním těchto a jiných bodů (zjevených dříve) s důvěrou a dle svobodné volby, z vlastního srdce, s dobrou a pozitivní motivací a úmyslem jeden vede opravdový duchovní život v jeho praktickém manifestování a realizování.

To je pro dnešek vše.“

POSELSTVÍ TŘICÁTÉ PÁTÉ

O struktuře a obsahu reality

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 134 – 138, Poselství 35.

Dne 5. května 1982.

Dnes bylo Nejvyšším zjeveno následující:

„V kontextu těchto „Poselství z nitra“ je taktéž důležité hovořit o struktuře reality. Co je to realita ? Jaký je její obsah a struktura ?

Toto téma je velmi hluboké a široké a ve většině případů přesahuje jakékoli možné chápání těmi, kdo jsou na Zemi ve fyzických tělech s velmi omezeným vědomým uvědoměním. Aby se realita plně chápala, musely by se nejprve eliminovat všechny nevědomé procesy, které na lidi uvalují obecně rozšířenou extenzivní a intenzivní nevědomost. Tato situace, jež je výsledkem aktivace a dominance negativního stavu na Zemi, klade lidem klapky na oči při jejich vizích a perspektivách, takže pravdivé porozumění realitě je mimo a nad jejich rozsah myšlení.

Avšak přichází čas, kdy se chystá postupné odstraňování těchto klapek a nastane otevření plného přístupu k lidské mysli a ke všem jejím dimenzím. V přípravě na tento významný krok a událost, která je pro člověčenstvo životně závažná, předkládá se následující pojmání reality. Toto pojmání je třeba považovat pouze za přiblížení opravdového obsahu, struktury, dynamiky a povahy reality. Je třeba mít na mysli, že vždy je tu přesahující chápání tohoto pojetí. Jeden z důvodů pro takové přesahující chápání spočívá ve faktu, že realita je v módu neustálé změny, přetváření, pozměňování, doplňování novým a pokroku od věčnosti do věčnosti. Tato povaha reality odstraňuje jakoukoli možnost permanentního pojmání stagnujícími a statickými slovy a kategoriemi zevního popisování.

Struktura reality obecně může být chápána ze dvou navzájem závislých perspektiv - z jejího obsahu a z její formy. Tyto dvě perspektivy jsou navzájem závislé proto, že obsah reality určuje její formu a forma reality je projevem jejího obsahu. Jedno nemůže být a existovat bez druhého.

Realitu obecně lze definovat jako stav, proces a rozpoložení Jsoucna a Bytí, jež vždy jest v sobě a sebou. Její podstatou je stálé sebeuvědomování a úplné vědomí. Realita je v absolutním smyslu „JÁ JSEM“. Protože toto „JÁ JSEM“ ve své esenci a substanci znamená vždy být a existovat bez jakéhokoli začátku či konce, ustanovuje esenci a substanci toho, co lidé nazývají Nejvyšším či Bohem (a všemi ostatními podobnými jmény). Takže realitu lze definovat jako absolutní stav, proces a rozpoložení Nejvyššího. V tomto ohledu je tím jediným, co je v absolutním smyslu reálné, Nejvyšší. Vše ostatní ve Jsoucnu a Bytí odvozuje svůj smysl a projev reality z Absolutní reality Jsoucna a Bytí Nejvyššího.

Tato definice nevyhnutelně vede k závěru, že cokoli se přímo neodvozuje z této reality, to jest z Nejvyššího, je nereálné a může být a existovat pouze dle ukradených principů

reality - je tedy formou pseudoreality.

Při pohledu na výše uvedené lze dospět k rozumnému závěru ohledně obsahu reality. Obsahem pravé reality je věčná přítomnost Nejvyššího v ní, Kdož je Sám/Sama jedinou realitou. Tato přítomnost Nejvyššího ustanovuje život reality, protože Nejvyšší je jediným Životem v absolutním smyslu. Takže cokoli či kdokoli obsahuje či uznává takovou přítomnost, tímto obsažením a uznáváním potvrzuje platnost své vlastní reality stávaje se opravdu reálným a živým. Cokoli či kdokoli neobsahuje a neuznává takovou přítomnost, nemůže potvrdit platnost své vlastní reality a živosti, a tudíž je buď nereálné a mrtvé, nebo pouze pseudoreálné a pseudoživé.

Existence pseudoreality je možná pouze z někoho či něčeho, co je či bylo na počátku reálné a živé ve smyslu výše uvedené definice, ale v následném kole tvořivého úsilí vytvořilo něco či někoho, kdo popřel a odmítl pravý obsah reality a živosti, tedy opomenul potvrdit platnost své vlastní reality a živosti. Tuto situaci lze považovat za vytvářející činitel negativního stavu. Takto negativní stav vznikl.

Jak se uvedlo výše, obsah reality se ukazuje skrze své rozličné formy.

V obecnosti lze pojímat tři formy reality a jejich odpovídající obsahy.

(1)

První formu reality lze nazvat duchovní realitou. Její obsah sestává ze všech tvořivých principů, kategorií, pojetí, idejí a představ života a reality v jejich plnosti a celosti. Duchovní realita ustanovuje jediný zdroj života všem následným a po sobě jdoucím realitám. Střed a jádro této reality spočívá ve všudypřítomnosti Nejvyššího - Kdož je Život v Sobě a Sebou - v ní. Tato přítomnost ustanovuje princip živosti a reality duchovní reality. Obecně lze duchovní realitu považovat za ducha jsoucna a bytí.

(2)

Druhou formu reality lze nazývat duševní realitou. Její obsah pozůstává ze všech aktualizovaných principů, kategorií, idejí a představ života a reality v objektivizovaném a subjektivizovaném uvědomění a vnímání. Proces této aktualizace a ustanovování objektivizovaného a subjektivizovaného uvědomění života a reality ústí v manifestacích duševních procesů, jako je myšlení, vůle, emoce, pocity a všechny ostatní duševní aktivity a vlastnosti, jež dovolují zakoušet realitu sebeuvědomování a uvědomění reality. Obecně lze duševní realitu považovat za duši jsoucna a bytí. Duševní realita může být a existovat pouze jako probíhání duchovní reality. Duchovní realita je nastáváním Absolutní reality Absolutního jsoucna a bytí Nejvyššího. Nic nemůže být a existovat, aniž to probíhá z nastávání duchovní reality, která je výsledkem neustálé emanace a transmise života ze stavu a procesu Absolutní reality - Nejvyššího.

(3)

Třetí formu reality je možno nazývat fyzickou, materiální (ve smyslu hmoty) čili přírodní (ve smyslu přírody) realitou. Obsah této reality sestává z konkretizace rozličných duševních forem všech duchovních principů, kategorií, pojetí, idejí a představ, jež nepřetržitě proudí z duchovní reality skrze realitu duševní do fyzické reality způsobující stávání se fyzické reality.

Fyzická realita je tedy výsledkem nastávání duchovní reality z Absolutního zdroje Absolutní reality - Nejvyššího - skrze probíhání duševní reality. Tento proces ve svém kumulativním úsilí umožňuje, aby se fyzická realita stala reálnou. Z toho logicky vyplývá, že nic ve fyzické realitě nemůže být a existovat bez prvotního jsoucna a bytí

duchovní a duševní reality. Jestli by bylo možné z fyzické reality odejmout přítomnost duševní popřípadě duchovní reality, fyzická realita by se okamžitě rozpadla a přestala by být a existovat. Prostě by již nebyla reálnou. Totéž je pravdou ohledně duševní reality - odejmutí duchovní reality z reality duševní by přivedilo konec jakémukoli uvědomění a vnímání jsoucna a bytí. Duševní realita by prostě nebyla již reálnou.

Takže v nejzazším smyslu je jedinou opravdovou realitou, kterou lze pojímat jako jsoucí a existující sama sebou a v sobě, je duchovní realita. Takto lze duchovní realitu pojímat vzhledem k věčné přítomnosti Nejvyššího v ní.

Z tohoto závěru logicky plyne, že realitu jakékoliv reality lze pojímat pouze ze jsoucna a bytí Nejvyššího. Nic jiného nedává žádný smysl a nemá žádnou realitu.

Protože fyzická čili přírodní realita je konkretizovanou formou duševní reality a duchovní reality, lze ji v obecnosti pojímat jako tělo jsoucna a bytí.

Výše uvedený popis může jednomu dát představu o struktuře a obsahu reality.

Další otázkou je, jak je možno tuto teoretickou konceptualizaci reality pojímat v praktických pojmech každodenního žití. Jaký užitek je z takového poznání ?

Výše uvedené pojetí reality může jednomu dát pravou perspektivu, význam a účel vlastního života a reality. Může se uplatnit u každé individuální sentientní entity či lidské bytosti, neboť tyto všechny, každá v sobě odrážejí realitu svého jsoucna a bytí výše uvedeným způsobem. Vždyť každý jedinec je úplný a celý vesmír v sobě. Struktura tohoto vesmíru je přesnou replikou výše popsané reality. Jeden sestává z duchovní, duševní a fyzické reality. (Poznámka: Fyzická realita není v tomto významu omezena jen na elementy hmoty.)

Pravá realita vlastního jsoucna a bytí závisí na přístupu a postoji, jaký kdo zaujímá vzhledem ke struktuře a obsahu reality obecně. Jestliže jeden ve svém vlastním životě uznává, přijímá a uplatňuje fakt, že je reálným jenom vzhledem k duchovní realitě z přítomnosti Nejvyššího v ní skrze duševní realitu, jež dává život konkrétní fyzické realitě, pak je jeden opravdu reálný a živoucí. Jestliže na straně druhé jeden popírá a odmítá tento fakt, pak je ovšem nereálný a mrtvý bez ohledu na to, jak mnoho si v sobě myslí, pociťuje a vnímá, že je reálný a živoucí. Je třeba si zapamatovat, že pravá realita a živost může být potvrzena ve své platnosti jen uznáním, přijetím a uplatněním výše uvedených pojetí reality a života. Jestliže nejsou takto potvrzeny ve své platnosti, pak se pravá realita a živost zrušují a jeden se odsuzuje k tomu, aby byl a existoval v pseudorealitě a pseudoživosti. V tomto případě se jeden stává zlodějem reality a života. Ukradená realita a život nepatří zloději, ale tomu, komu byly ukradeny - v tomto případě Nejvyššímu. Takže zloděj reality a života nemůže být považován za oprávněného vlastníka reality a života. Zloděj tudíž nežije a není reálný v pravém smyslu těchto slov.

To je to, co měl na mysli Ježíš Kristus, když varoval v Evangelii Sv. Jana (Kapitola 10:1-18), že ten, kdo nevstupuje do ovčince branou, ale leze do něj jinudy, je zloděj a lupič. Dále pak prohlásil, že On je tou Branou a Životem, vedoucími k pravému životu a realitě. To zřejmě znamená, že aby jeden měl život, a tudíž byl reálným, je nutné nejprve uznat a přijmout, že Pán je Životem v každém.

Na uznání, přijetí a uplatnění těchto faktů, popsaných zde v těchto „Poselstvích z nitra“, závisí veškerá kvalita, kvantita a osud života, jaký kdo má na této Zemi. Každá alternativa (uznání, přijetí a uplatňování, nebo zavržení, popírání a odmítání) přináší

své přirozené následky pro jedincův život a realitu. To je důvod, proč je důležité formulovat a chápat tyto takzvané teoretické konstrukce a ideje. Poskytují základnu a základ, na kterých lze náležitě stavět vlastní každodenní praktický život potvrzující či nepotvrzující - dle způsobu uznání, přijímání a uplatňování, anebo odmítání těchto faktů - platnost reality vlastního života a každodenního žití.

V lidských pojmech lze tyto teoretické konstrukce pojímat následovně.

(1)

Duchovní realita každého ustanovuje to, co se nazývá Niterná mysl. Nejniternější svatostánek Nejniternější myslí sestává z věčné přítomnosti a obsahuje věčnou přítomnost Nejvyššího, Kdož dává realitu jedincovu jsoucnu a bytí tím, že je realitou v Sobě a Sebou. Niterná mysl je tudíž jedinou pravou realitou v sobě a z věčné přítomnosti Nejvyššího v ní. Vše ostatní probíhá a stává se z reality jsoucna a bytí Niterné myslí. To je duch každého.

(2)

Duševní realita každého ustanovuje to, co se nazývá vnitřní myslí. Tato mysl je procesem Niterné myslí neboli její forma duševní činnosti. Realita jejího bytí zcela a úplně závisí na Niterné myslí, kde se vytvářejí veškeré ideje, pojetí, kategorie a představy duševnosti a odkud přecházejí ke svému stávání se. To je duše každého.

(3)

Fyzická realita každého ustanovuje to, co se nazývá zevní myslí. Tato mysl je následkem či stáváním se Niterné myslí skrze její vnitřní mysl. Tuto mysl lze považovat za konkretizaci všech idejí Niterné myslí a duševních činností vnitřní myslí ve formách zevních chování, jednání a vztahů. To je tělo každého. Fakticky je fyzické tělo jako nejzevnější část zevní myslí formováno v mateřském lůně z idejí Niterné myslí a z forem její specifické duševnosti. Bylo by omylem předpokládat, že fyzické tělo je formováno náhodou z genů obou rodičů. Fakticky je to tak, že Niterná mysl, duch, vybírá pouze takové geny z rodičů jedincova fyzického těla, jež jsou souladné s obsahem, strukturou a dynamikou jeho manifestovaných idejí a forem jeho duševnosti. Všechny ostatní geny a jejich případní rodiče se odmítají.

Praktické využití uvědomění, přijetí a uplatňování výše popsané struktury a obsahu vlastního vesmíru je enormní. Na ní závisí druh života a žití, jaký kdo v každém ohledu či v každé dimenzi, úrovni, stupni, životní linii či kroku má. Určuje stupeň a rozsah vlastní reálnosti a živosti. Taktéž určuje druh náchylností a přichylností, jaký si kdo zvolí s ohledem na pozitivní a negativní stavy. Taková určení ustanovují vlastní duchovní profil. Tento duchovní profil pak určuje vlastní pozici a užitečnost v hierarchii duchovní organizace veškerého Stvoření.

Dodatkem k tomu, co bylo v tomto poselství popsáno, je nutné si připomenout následující důležitá fakta.

Každá z výše popsaných realit se projevuje ve svém vlastním reálném a živoucím vesmíru.

(1)

Takže duchovní realita se projevuje ve svém reálném vesmíru a svým reálným vesmírem sestávajícím z nekonečného počtu a rozmanitosti duchovních světů a jejich dimenzí, stupňů, linií a kroků, které zaujímají nekonečné počty a rozmanitosti sentientních entit a lidských bytostí. Jsoucno a bytí duchovního vesmíru je ve své celkovosti reálné a živost a realita jeho sentientních obyvatel je určena výše

popsanými principy. Duchovní vesmír je svou esencí, substancí a funkcí Niternou myslí Stvoření čili jeho duchem. Plní touž funkci a má tentýž obsah s ohledem na celé Stvoření jako Niterná mysl jedince. Konec konců Niterná mysl jednotlivce je uspořádána a vybudována z uspořádání a prvků duchovního vesmíru čili univerzální Niterné mysli.

Duševní realita se projevuje svým vlastním duševním vesmírem, zvaným intermediální vesmír, který se také skládá z nekonečného počtu a rozmanitosti intermediálních světů a jejich dimenzí, stupňů, linií, úrovní a kroků, které jsou obydleny nekonečným počtem a rozmanitostí sentientních entit a lidských bytostí. Veškerý intermediální vesmír se všemi svými světy a sentientními obyvateli je v dokonalé souvztažnosti a pozici s duchovním vesmírem a jeho světy a sentientními obyvateli. A opět jsoucno a bytí intermediálního vesmíru je ve své celistvosti reálné a živost a realita jeho sentientních obyvatel je určena výše popsány principy. Intermediální vesmír je dle své esence, substance a funkce vnitřní myslí Stvoření čili jeho duší. Plní přesně stejnou funkci a má přesně stejný obsah s ohledem na celé Stvoření jako vnitřní mysl jedince. Vnitřní mysl jedince je ovšem uspořádána a vybudována z uspořádání a prvků intermediálního či duševního vesmíru čili univerzální vnitřní mysli.

(2)

Konečně fyzická realita se projevuje svým vlastním fyzickým vesmírem sestávajícím z nekonečných počtů a varet fyzických neboli zevních světů, galaxií, slunečních soustav, planet a jejich rozličných početných dimenzí, stupňů, linií, kroků, časů a paračasů, které zaujímají nekonečné počty a variety sentientních entit a lidských bytostí. A ještě jednou jsoucno a bytí fyzického vnějšího Vesmíru je ve svém celku reálné a živost a realita jeho sentientních obyvatel je určena výše uvedenými principy. Fyzický vesmír je svou esencí, substancí a funkcí zevní vnější myslí stvoření čili jeho tělem. Plní přesně stejnou funkci a má tentýž obsah s ohledem na celé Stvoření jako vnější mysl jedince. Vnější mysl jedince je vždy uspořádána a vybudována ze struktury a prvků fyzického vesmíru čili univerzální vnější mysli. Tento vesmír se všemi svými světy a obyvateli je v dokonalé souvztažnosti a pozici s intermediálním vesmírem a s duchovním vesmírem, činíc tak celé Stvoření jednotou, jedností a harmonií a jedincovu realitu a život z Nejvyššího.

Vzájemná propojení, vztahy a závislosti těchto vesmírů lze v zásadě konceptualizovat pojmy popsány v tomto poselství a v knize „Základy lidské duchovnosti“.

Struktura a obsah reality, jak se zde stručně předkládá, naznačuje životní důležitost nazírání věcí, dění a sebe samého v duchovní perspektivě. Bez této duchovní perspektivy nelze získat pravý smysl, význam a účel a nelze pojímat realitu a život. Takže duchovnost, jak se zjevuje, definuje a popisuje v „Základech lidské duchovnosti“ a v těchto poselstvích „Poselstvích z nitra“, je jediný vytvářející bod reality, života a živosti jakéhokoli jsoucna a bytí bez výjimky.

To je dnes vše.“

POSELSTVÍ TŘICÁTÉ ŠESTÉ

O povaze a struktuře Stvoření a o duchovních, duševních a fyzických chorobách a jejich léčení

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 139 – 143, Poselství 36.

Dne 6. května 1982.

Dnes byla přijata od Nejvyššího následující poselství.

„Je nutné si zas a opět připomenout, že je tu určitá struktura, dynamika a funkce všeho Stvoření, která následuje řádně ustanovené zákony a principy duchovního pokroku, jak se popisují v „Základech lidské duchovnosti“ a v těchto „Poselstvích z nitra“. Tato struktura, dynamika a funkce byla Nejvyšším utvářena v souladu s Jeho/Její Přírozeností. Mohlo by se říci, že Nejvyšší byl a je prototypem pro jakékoli Stvoření jak v jeho obsahu, tak i v jeho formě a projevu.

Jak se mnohokrát předtím naznačovalo, jsou hlavními principy, které ovládají Přírozenost Nejvyššího, Absolutní láska a Absolutní moudrost a všechny jejich výlučně pozitivní odvozeniny. Tyto hlavní principy a jejich odvozeniny jsou nepřetržitě a stále reflektovány v celém Stvoření od věčnosti do věčnosti.

Proto lze s jistotou, bez stínů pochyb, říci, že cokoli a kdokoli projektuje, přisuzuje či přidává velké Přírozenosti Nejvyššího cokoli, co není Lásky a Moudrosti, páchá duchovní ohavnost a porušuje veškeré principy pravého života.

Lze také s jistotou říci, že kdokoli popírá, zavrhuje či odmítá tyto zde zjevené principy a pojmání Přírozenosti Nejvyššího, je ve stavu a procesu vážné duchovní nemoci.

Popírání, zavrhování a odmítání těchto principů a nazírání Nejvyššího jakýmikoli negativními pojmy, či celkové zavrhování faktu Absolutního jsoucna Absolutního bytí Nejvyššího vede k aktivaci negativního stavu a procesu. V okamžiku své aktivace negativní stav a proces ihned přebírá a počíná opanovávat jedincův veškerý život.

Je velmi zřejmé, že při procesu popírání těchto duchovních faktorů a principů či jejich deformací je negativní stav a proces a všichni ti, kdo ho aktivovali přijetím a praktikováním jeho pseudopřincipů ve svých životech, mimo hierarchii duchovní organizace Stvoření a jsou vyloučeni sami sebou z univerzálního řádu Stvoření.

Svým postojem a pseudofilosofií se fabrikátoři a účastníci negativního stavu a procesu umístili „vně“ Stvoření. Z těchto důvodů nemůže být nic a nikdo z negativního stavu a procesu součástí či uvnitř čehokoli pozitivního nebo čehokoli Přírozenosti Nejvyššího.

Takové zevní umístění negativního stavu a procesu čili jeho umístění „vně“ ho činí zcela nenormálním, nepřirozeným, nelogickým, iracionálním, klamným, šíleným a nereálným v sobě a o sobě.

Prostě řečeno: Každý, kdo je dle své svobodné vůle a volby součástí a následovníkem negativního stavu a procesu, se vylučuje ze Stvoření a samotným tímto vyloučením se stává nakonec chorým.

Je jen jeden normální, přirozený, zdravý, rozumný, logický, racionální a reálný stav a proces - uspořádání, dynamika a fungování Stvoření, jak je utvořeno dle Přirozenosti Nejvyššího, Jenž/Jež vtiskl/vtiskla do Svého Stvoření Svou podobu a obraz. Toto je pravý duchovní princip Stvoření. Toto je axiom číslo jedna jsoucna a bytí Stvoření. Tento axiom ustavuje normalitu, reálnost, živost, rozumnost, logiku a zdravost stvoření Nejvyššího. Toto je univerzální řád.

Logicky z toho tudíž plyne, že kdokoli záměrně oponuje, zavrhuje, popírá či deformuje tato duchovní fakta, je fakticky velmi vážně a smrtelně nemocen. Houževnaté lpění na takovém postoji a ztotožňování se s ním vede k duchovní smrti. Jinými slovy vede do pekel. Jelikož pekla jsou svou povahou esencí a substancí všech negativních stavů a procesů, jsou zcela a úplně mimo čili „vně“ Stvoření. Opravdový a reálný život a živost, jakož i realita vlastního jsoucna a bytí se mohou udržovat pouze zevnitř čili „uvnitř“ Stvoření. Proto v peklech není žádný reálný a pravý život. Každý je zde mrtev. Kdokoli tedy dle své svobodné volby vchází do pekel (vyjma vlastní svobodné volby neexistuje žádný jiný způsob, jak vejít do pekel), zanechává reálného a pravého života a stává se duchovně mrtvým.

Taková volba či rozhodnutí (jít do pekla) ustavuje genezi vlastního duchovního onemocnění. Vzhledem k faktorům odráženým v zákonech souvztažností má cokoli, co se odehrává v duchovní oblasti vlastní mysli, svůj dopad a důsledek ve všech ostatních duševních a fyzických oblastech vlastní mysli a života. Je tudíž velmi zřejmé, že všechny lidské duševní a fyzické nemoci, nehody a všechny ostatní ubohosti ve všech ohledech vyvěrají z této duchovní nemoci. Ve vlastním životě neexistuje nic, co by bez ohledu na to, je-li to dobré či zlé, nevzniklo v duchovním stavu vlastních událostí.

Jak se jinde ukázalo, je po milénia v historii člověčenstva zničujícím omylem si myslet či uvažovat, že každá nastávání, dění či události ve vlastním životě či v životě člověčenstva jsou z jiných než duchovních zdrojů. Myslet si, že existuje jiný než duchovní zdroj života, je myšlením z abnormálních, nepřirozených, šílených a nereálných stavů a procesů. Znamená to tudíž myslet z negativního stavu, tedy z pekel.

Jedním z hlavních důvodů, pokud ne nejdůležitějším, veškeré lidské bídy, strádání a problémů je to, že lidé věří a přijímají jako fakt, že věci mohou vznikat v sobě ze zdrojů jiných než duchovních.

Mají-li se lidé kdy vrátit k normálnímu, reálnému, zdravému a rozumnému rozpoložení, musí nejprve zcela a úplně zanechat takových pověr a úvah. Nelze udělat v jakémkoli ohledu vůbec nic předtím, než se toto zanechání udá.

Naneštěstí víra opačná - že věci mohou vznikat či výlučně vznikají z přírody, hmoty, těla, zevnějšností, „vně“ bez působení jakýchkoli duchovních principů - je tak vštípena do mysli a pojmání lidí a tak je promývá, že ti jsou skrz na skrz nemocni. V člověčenstvu na Zemi jako celku není nic opravdu zdravého. Toto je rakovinou člověčenstva. Skutečná fyzická rakovina jedinců, jakož i všechny ostatní choroby, vyvěrá z této všeobecné choroby lidstva. Přijetí této víry či ztotožnění se s ní učiní jednoho nemocným tak či onak.

Jak se zdůrazňuje v „Základech lidské duchovnosti“ a v těchto „Poselstvích z nitra“, bylo toto rozpoložení člověčenstva a šílený systém víry ohledně vznikání věcí bez jakéhokoli zahrnutí duchovních principů vpuštěno, vloženo a vštípeno do lidstva jeho pseudotvůrci během takzvaného pádu.

Pokusili se prokázat to, že život a jeho dění mohou být reálné a produkovat sebe sama bez zahrnutí jakýchkoli duchovních principů, anebo dle duchovních principů a univerzálního řádu jiného, než jaký se utváří z Přírozenosti a dle Přírozenosti Nejvyššího. Tyto principy jsou ovšem pseudoduchovními pseudoprincipy, protože jsou založeny na popírání axiomatických duchovních principů života a univerzálního řádu (jak jsou definovány v těchto „Poselstvích z nitra“).

Aby to provedli, museli pseudotvůrci nejprve vystoupit mimo reálný univerzální řád a duchovní principy. Z této pozice začali fabrikovat životní formy utvářené z jejich a dle jejich vlastních idejí toho, čím a jakým by život měl být. Zfabrikovali pseudoživot, který se živí bídou, strádáním a nemocí. Toto je logický následek každého života utvářeného na neduchovních principech, z neduchovních a dle neduchovních principů. Aby se oponovalo reálnému životu a jeho duchovním principům, bylo nutné ustanovit odlišnou sadu pravidel a principů, které by byly v přesném protikladu k reálnému životu a duchovním principům a jejich následkům. Jelikož následkem reálného života a duchovních principů je láska, sdílení, vzájemný prospěch, společné blaho, zdraví, štěstí, radost, potěšení, rozkoš, logika, racionalita a moudrost, bylo nutné tyto atributy reálného života zrušit a nastolit jejich protiklady. Takže byl ustaven pseudoživot bídy, strádání, nemocí, problémů, nenávisti, sobeckosti, nelogičnosti, iracionality, zvyklostí, tradic, zvyků a pseudokultur. Toto ustavení začalo přinášet na Zemi a ve všech peklech své plody a důsledky. To je přirozeným následkem odvozování života a žití z jakéhokoli jiného zdroje či principů než z Nejvyššího a duchovnosti. Takový život ovšem nemůže být vůbec nazýván životem. Jeho náležitým jménem je tudíž duchovní smrt. Je to život, nebo fakticky pseudoživot mrtvé duchovnosti negativního stavu a procesu. Je to peklo v peklech a je to peklo na Zemi. Vše, co se neodvozuje z pravého zdroje života - Nejvyššího - a z duchovních principů, je čistým peklím.

Jak se má ale s lidmi na Zemi a v peklech zacházet ohledně tohoto hrozného neudu ? Nejprve je pro pacienta nutné, aby připustil, že je nemocen a potřebuje léčení. Bez toho svobodného připuštění nemůže být nikdo úspěšně léčen, neboť by to bylo porušení jeho práva být nemocen. Problémem v této situaci je to, že lidé v peklech a jejich následovníci na Zemi si nemyslí, že jsou nemocní nebo potřební se nějak léčit. Lidé tento stav věcí považují za normální. Ve většině případů v této situaci neshledávají nic patologického. Tímto postojem ovšem zvětňují, napájejí a udržují naživu (nebo v aktivované a dominantní pozici a módu) negativní stav a všechny jeho bídné důsledky.

Proto je třeba je nejprve upozornit, že tento stav věcí a jejich ubohý životní styl je výsledkem patologického popírání pravých duchovních principů života a jejich přebývání vně reality a univerzálního řádu, kde není žádná realita a řád. To, že chybí řád, nepřináší ovšem nic jiného než všemožné nedostatky. Žádný div, že v peklech a na planetě Zemi je vše v takovém nepořádném rozpoložení.

Není snadným procesem přesvědčit někoho, kdo miluje a koho těší způsobovat škodu a utrpení druhým a sobě samému, neboť takové aktivity jsou výsledkem chorobné mysli vážně potřebující léčbu. To je jeden z důvodů, proč je tak obtížné léčit zatvrzelé zločince a chronické schizofreniky. Tento způsob života je baví a milují ho. Jsou fabrikacemi a následnými fyzickými inkarnáty těch druhů negativních idejí, jež vznikly v peklech.

Bez uvědomění si potřeby léčby není žádné léčení či změna stávajícího stavu a rozpoležení možná.

Proto je nutné těmto nemocným lidem stále připomínat pravá fakta o záležitostech ve Stvoření, dokud se v nich nezažehne uvědomění si toho, že věci by nemusely být takové, jaké se zdají. Proces tohoto připomenutí ovšem nemůže být násilný či z nátlaku, ale pouze dle živého příkladu a srovnání. Vlastní život ve srovnání s jejich životy je tím nejlepším a jediným platným a duchovně správným připomenutím. Aby jim tudíž bylo měnit, musí nejprve změnit sami sebe a demonstrovat příkladem možnost a postup takové změny.

Aby takový příklad a srovnání bylo stále k dispozici všem, kdo jsou v šíleném negativním stavu, je Nejvyšším dovoleno, že se lidé z pozitivního stavu a procesu neustále inkarnují na Zemi do panství negativního stavu a procházejí procesem svých vlastních problémů v potýkání se s podmínkami negativního stavu, potírajíce je, překonávajíce je, nejsouce jimi dotčeni, a v potýkání se s ustavením vzorů pravého života a pravých duchovních principů uprostřed svých protikladů. Navíc se Nejvyšší za těmito a mnohými jinými účely přímo inkarnoval na planetu Zemi ve formě Ježíše Krista a méně přímo v některých jiných formách velkých duchovních vůdců, aby přinesl takový nejzazší příklad a srovnání, aby se ukázaly cesty a prostředky, jak se dostat ven ze šílených a bídných situací. Na druhé straně mnozí lidé z pozitivní a nebeské strany dobrovolně přijímají pověření přímo v rozličných peklech, aby taková připomínka příkladem a srovnáním byla stále přítomná a k dispozici každému v peklech za účelem zažehnutí možného rozpoznání jejich bídného stavu a rozpoležení.

Jakmile se toto rozpoznání v někom zažhne, poskytují se početné příležitosti a nabídky pomoci, aby se u něho zahájilo rozvíjení jeho touhy a potřeby zanechat svého vlastního negativního rozpoležení. Jakmile se tato touha silně vyvine, iniciuje se pod dohledem Nejvyššího a těch, kdo jsou dobrovolně duchovními rádci tohoto jedince, proces změny, aby tomuto jedinci pomohl úspěšně završit probíhající zanechávání negativního stavu pekel a změnit jeho vlastní rozpoležení do pozitivního stavu, takže opustí pekla natrvalo. To je procesem znovuzrození a vzkříšení z duchovní smrti do duchovního života. Tento proces je pro každého jedince velmi složitý a jedinečný a v tomto ohledu nejsou možná žádná zevšeobecnování. Toto je to, co se fakticky míní znovuzrozením a vzkříšením z mrtvých.

Jako součást tohoto důležitého procesu, zde stručně popsaného, Nejvyšší inicioval určité kroky duchovního obrození pro některé lidi na Zemi a pro mnohé v duchovních a jiných dimenzích (spojených s negativním stavem).

(1)

Prvním krokem bylo zavést určité nástroje, které by poskytly vhodnější léčebný prostředek pro duchovní požadavky na změnu. Donedávna většina léčebných způsobů existujících na Zemi málo nebo omezeně brala v úvahu fakt, že jediná možná účinná léčba je duchovními prostředky, jelikož všechny lidské problémy bez výjimky vždy vznikají v duchovním stavu záležitostí vlastního života. Bylo tedy nutno vyvinout vhodnější nástroje léčby, které by primárně zdůraznily duchovní postupy a záměry. Tento nový nástroj a duchovní postup léčení je vysvětlen a představen v knize „Principy duchovní hypnózy“. Obsah této knihy lze považovat za vzorek či příklad toho, jak by jakékoli léčení mělo být uspořádáno, a jako příklad druhu principů, postulátů a teorií léčby, jež by se měly následovat a používat. Následováním tohoto vzoru a příkladu lze pozměňovat vlastní přístup v souladu s potřebami každého individua. Avšak základní principy, postuláty a teorie tohoto léčení se vždy musí

odvozovat z duchovních principů, jelikož jinak by se nedošlo nikam.

(2)

Jakmile se tyto duchovní postupy a prostředky prosadily výše uvedeným příkladem a vzorem, dalším důležitým krokem bylo zjevení co do pravých duchovních principů a toho, jak vznikl negativní stav a proces a jak ovlivňuje život všech příslušníků člověčenstva na Zemi a v peklech se všemi důsledky a následky své negativní povahy. Bylo taktéž nutno zjevit obecnou strukturu a dynamiku pravého člověčenstva a všech principů duchovního progresu, aby se nastavil příklad srovnání k jeho opačnému protějšku - pseudočlověčenstvu.

Tento důležitý krok došel plodného dozrání v knize „Základy lidské duchovnosti“.

(3)

Třetí důležitý krok konečně spočíval v ustanovení určité integrace a kombinace předešlých dvou kroků, jež by lidem poskytovala lepší konkrétní pochopení duchovnosti a praktičtější nástroje pro vykonání duchovních změn v jejich životech, měli-li by se rozhodnout takto činit ze své svobodné vůle. Tento třetí krok se odráží v těchto „Poselstvích z nitra“.

Takže nyní se poskytuje úplná sada všech principů, nástrojů a jejich aplikací, jejichž platnost lze potvrdit a které lze uvést do užívání kýmkoli, kdo touží naslouchat a brát to na zřetel.

Sada těchto tří hlavních prací je určena k používání v procesu duchovního obrození a pro první krok ve vývoji nového člověčenstva a nového duchovního věku.

Jak se uvedlo předtím, když se tento krok ustanoví a splní svůj účel a užitek, bude použit jako nástupní kámen pro budování dalšího, vyššího stupně duchovního pokročení člověčenstva. V té době bude prostřednictvím někoho jiného poskytnuto nové zjevení, odpovídající obsahu a stavebním blokům následného kroku. V procesu přenášení tohoto nového zjevení bude vše, co bylo zjeveno a řečeno v sadě těchto tří prací („Principy duchovní hypnózy“, „Základy lidské duchovnosti“ a „Poselství z nitra“), přehodnoceno, doplněno novými údaji a přídávky a, pokud to bude nutné a Nejvyšším považováno za vhodné, pozměněno, změněno či nahrazeno.

Na tomto bodě tato poselství končí. Měla-li by vyvstat nějaká potřeba přenosu a záznamu dalších poselství či jakýchkoli dalších objasnění, vysvětlení a rozšíření, budou poskytnuta ve správný čas, za správných okolností, tehdy, tam a tím, jak to Nejvyšší shledá za vhodné.

Nejvyšší žádá, aby tato poselství byla publikována a dána k dispozici za nízkou cenu všem, kdo se zajímají o duchovní záležitosti a mají touhu se změnit a pokročit.

Výše uvedená sada tří prací byla publikována a rozšířena po všech duchovních světech a rozličných dimenzích a využívá se pro všemožné duchovní účely. Tyto práce byly taktéž využity v dříve popsaném programu Nové školy. Proto kdyby i tyto knihy neměly širší veřejnou nabídku či přijetí lidmi na Zemi, další rozvoj lidí bude nicméně ovlivňován principy v nich popsanými a formulovanými skrze univerzální vědomí a univerzalitu povšechnosti.

V závěru této práce chce Nejvyšší ujistit každého, kdo čte tato poselství a „Základy lidské duchovnosti“, že nic v nich nepřišlo od nějakého anděla, ducha, rádce, lidského tvora nebo od jejich pozemského autora. Vše pochází přímo od Nejvyššího.

Nikdo se ovšem nenutí, nežádá a nepožaduje, aby věřil tomuto či jakýmkoli jiným zaznamenaným tvrzením. Je to věc vlastní svobody volby, duchovní zralosti, moudrosti, rozumnosti, logiky a srdce rozhodnout se, zda se chce přijmout cokoli, o čem se zde tvrdí, že je přímým zjevením od Nejvyššího.

To je pro nyní vše.“

Proč lidé volí jít do pekla ?

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 144 – 147, Proč lidé volí jít do pekla ?

Dne 22. května 1982.

Toto je odpověď na otázku, která vyvstala poslední večer v Průzkumné skupině Swedenborgiánské církve v San Diegu v domě jejího pastora Reverenda Dr. Ivana Franklina, Del Mar, CA. Jeden z účastníků skupiny se zeptal, proč si lidé volí jít do pekla, jestliže je to tak bídné místo. Proč by někdo chtěl trávit svůj život nebo dokonce celou svou věčnost v takovém místě jako peklo ? Protože odpověď na tuto otázku má široké implikace obecného významu, Nejvyšší požádal, aby se přeneslo následující poselství, jež se má zahrnout do obsahu „Poselství z nitra“.

„Existuje několik duchovně důležitých důvodů, proč si lidé ze své vůle a svobodné volby volí jít do pekla. Předtím, než se zjeví některé z těchto důvodů, je nutné si nejprve uvědomit, že pekla se těm, kdo jsou v nich, nezdají tak zlá a ubohá, jak si lidé dle svých náboženských nauk myslí. Tento typ náboženských doktrín využívá taktiku strachu, aby udržoval lidi v linii poslušnosti jim odpovídajících náboženských předpisů a požadavků. Taková taktika je infantilní, nedospělá a bláznivá hra nemající nic společného s tím, jak pekla ve skutečnosti vypadají nebo jaká jsou. Lidé, kteří si zvolili jít do pekla, by se v tomto jednotlivém věku svého života necítili dobře na žádném jiném místě. Pro jejich současnou duchovní kondici jsou pekla nejvhodnějším a nejpříhodnějším místem pro jejich spokojený život. Během tohoto zvláštního období jejich životů, milují vše, co pekla znamenají a reprezentují. Takže milují existenční bídu a neštěstí. Taková pekelná bída a neštěstí je zdrojem samého jejich života. Jak zdůraznil Swedenborg, odstranit z nich tuto lásku znamená odstranit jejich život. Takové odstranění by vedlo k jejich náhlému, věčnému zničení. Proto každé místo jiná než pekla by pro tyto lidi v tomto jednotlivém věku jejich jsoucna a bytí znamenalo daleko větší neštěstí a bídu, než pobývání v peklech.

Opakuje se, jak se to uvádí v těchto „Poselstvích z nitra“, že lidé tíhnou ke generalizování a promítání svých vlastních idejí, pojetí, tužeb, myšlení dle přání, osobních predispozic a falešných očekávání, jako že v peklech má být takové neštěstí a bída a v nebesích má takové štěstí a potěšení. Nechtějí uznat, že to, co je pro jednoho štěstím a potěšením, může být pro druhého bídou a neštěstím a naopak.

Avšak ze stanoviska univerzálního řádu jsou pekla dle svého obsahu, účelu životního stylu sama o sobě neštěstím a bídou. Je to proto, že se neustále nacházejí mimo řád, protože se umísťují vně Stvoření (jak se zjevuje v poselství datovaném 31. března 1982, 5. května 1982 a 6. května 1982). Vlastními důsledky takového umístění je vše, co je opačné pozitivnímu stavu a procesu, což ustanovuje obsah, účel a životní styl univerzality povšečnosti. Nic pravé povahy a reality není součástí oponujících trendů ke stavu a procesu pozitivnímu. Vše v peklech je tudíž padělek. Lidé zde žijí ve stálých iluzích, klamech a sebeklamech vzhledem k realitě a pravé povaze všeho. Své iluze, klamy a sebeklamy milují a touto láskou je oživují, činí je zdánlivě reálnými a přirozenými. Bída a neštěstí takového padělaného jsoucna a bytí jsou dle svého obsahu zřejmé, ale ne natolik pro osobní zkušenost nějakého jedince, který toto rozpoložení miluje. Pokud je jeden do něčeho či někoho zamilován, bez ohledu na to jak je ubohý a nešťastný snaží se udržovat a podporovat ve svém životě vše, z čeho tato láska pozůstává. Taková je povaha lásky a života. Aby se taková osoba změnila,

musela by se nejprve přesvědčit o marnosti a kontraproduktivnosti takové lásky. Tehdy a jedině tehdy lze započít postupné nahrazování takové zhoubné lásky pravou láskou vzájemné prospěšnosti a sdílení. Není to ale snadný úkol přesvědčit někoho o jeho iluzích, klamech a sebeklamech, jestliže pevně věří, že jsou skutečně reálné. Fakticky jsou pro toho jedince v jeho subjektivním vnímání reálné. Jedinec je činí reálnými svou touhou a vůlí, aby byly skutečné. Nic není reálnější, než realita vlastní lásky bez ohledu na to, čím taková láska může být. Jestliže se tomuto jedinci jeho láska odejme, odnímá se mu všechno, co má. Odejmout někomu jeho lásku, je odejmout jeho život. V konotaci tohoto poselství o peklech odejmout někomu jeho pekla, znamená odejmout mu jeho život.

Takže jeden musí být velmi opatrný při odhadu situace těch, kdo si ze svých vlastních subjektivních a osobních důvodů načas zvolili jít do pekla. Moudře by se nemělo projektovat nic z vlastních idejí, očekávání a pojmání toho, jaký je vůbec pekelný život. Lze pouze přijmout, že pro různé lidi je různý. Nemělo by se pokoušet o žádné generalizace z jedné zkušenosti na jinou.

Nyní pojďme zpět k počáteční otázce - proč by lidé volili jít do pekla. V této době možno zjevit čtyři důvody takové volby:

(1)

Je nutno si uvědomit, že přibližně 40 % lidské populace na Zemi je přímou inkarnací negativních idejí pekel (procesem popsáným v poselství datovaným 2. května 1982). Tito lidé jsou zfabrikováni z idejí nenávisti ke všemu dobrému a pravdivému. Tedy do samého prvního okamžiku početí se udržují láskou k této nenávisti. V procesu svého pozemského života, dělají vše ve své moci, aby podporovali, napájeli a zvětčovali tuto lásku. Nevědí a nechtějí vědět, že existuje možnost bytí a jsoucna něčeho odlišného od jejich lásky. Cokoli není v souladu s takovou láskou je pohoršující, odporné, nechutné a nepřírozené. Protože takoví lidé se plně ztotožňují se svou láskou k nenávisti a ke všem jejím ničivým důsledkům a následkům, přirozeně si volí jít do pekel (z nichž byli vytvořeni), kde taková láska může vzkvétat a je jako doma. Žádné jiné místo by pro ně nebylo dostupné, ba dokonce ani možné. Takoví lidé mají největší potíže při změně svých lásek a životních stylů. V mnoha případech jim to zabere mnoho eónů (v lidském pozemském lineárním pojmání času), aby došli k uvědomění, že existuje něco odlišného a lepšího než to, co mají.

(2)

Přibližně 60 % lidí na Zemi se inkarnuje z jiných než negativních stavů a rozpoložení (viz opět poselství datované 2. května 1982). Z těchto 60 % si přibližně 40 % volí jít dočasně do pekla z různých krajně důležitých duchovních, osobních a subjektivních důvodů známých jen Nejvyššímu a jejich Niterným myslím. Vyjma Nejvyššího a Niterných myslí těchto lidí není dovoleno, aby někdo znal tyto důvody. Postačí zde říci, že potřebují tuto zkušenost jak pro své osobní poučení, tak za účelem získání zážitků, které mají důležité univerzální důsledky. Bez takových zkušeností by se postrádalo něco velmi vitálního, čehož nedostatek by ohrožoval veškeré Stvoření.

Daleko důležitější ale je, že lidé jako tito jdou do pekel za účelem podávání neustálého PŘÍKLADU a SROVNÁVÁNÍ pro jiné zde, kdo byli vytvořeni ze samého negativního stavu a procesu. Při procesu práce na svých vlastních problémech a postupného opouštění od svých falešně přijatých identit a lásek vycházejí z pekel a připojují se k pozitivnímu stavu ukazující všem v peklech nejenom to, že je možné se změnit vyjít ven z pekel, ale také to, JAK to udělat a ZPŮSOBY jak to úspěšně udělat.

Takovým lidem obvykle dlouho netrvá, aby dosáhli účelu svého pobývání v peklech;

vycházejí ven relativně brzy.

(3)

Třetí kategorie těch, kdo si volí jít do pekel na určitý čas, jsou lidé, kteří, když přijdou do styku s negativním stavem a vidí všechny jeho ohavnosti, krveprolévání a mizérie, jsou tím tak oslepeni, že zapomínají na princip svobodné volby. (Každý se účastní v negativním stavu ze své svobodné volby a nikdo není nucen být jeho součástí.) Namísto toho počnou za tuto situaci obviňovat Boha a od Nejvyššího žádají, aby ji změnil a zcela odstranil negativní stav. Takže po Nejvyšším žádají, aby porušil řád univerza a narušoval svobodu volby lidí tím, že je přinutí být dobrými.

Když Nejvyšší na takový požadavek neodpovídá, stávají se zahořklými a rebelují proti univerzálnímu řádu a Nejvyššímu a tímto samotným aktem vzpoury sami sebe nevyhnutelně umísťují do pekel. Je to tak, že odmítnutí univerzálního řádu, jak ji reflektují principy svobodné volby, nevyhnutelně vede k zavržení Božské lásky a Božské moudrosti. To pak vede k odmítnutí bytí a jsoucna Nejvyššího. Tímto procesem jedinec sám sebe vyloučí ze Stvoření a jeho principů a zákonů. Takové vyloučení se jednoho přímo umísťuje do pekel, protože jen pekla a negativní stav na Zemi jsou mimo Stvoření a tedy mimo Nejvyššího.

Zavržení Božské lásky a Božské moudrosti také vede k ustavení lásek a bláhovosti v protikladu k Božské lásce. Toto zavržení vytváří lásku k sobě (Swedenborg naznačil, že ti, kdo jsou v takovém druhu lásky, se nazývají ďábli) a lásku k neduchovním světským, pozemským, tělesným a hmotným věcem (ti, kdo jsou v takovém druhu lásky, se zovu satani). Takže jeden skončí buďto v lásce k sobě, nebo v lásce k světským věcem, či v obojím. Protože takové lásky jsou mimo Stvoření, které se řídí láskou k Nejvyššímu a láskou k ostatním skrze lásku k sobě samému, umísťují jedince do pekel, kde jsou jako doma. Tento druh lidí je velmi zatvrzelý ve své vzpurné povaze a zabere to mnoho úsilí a času, aby se přivedli k uvědomění marnosti, bídosti a zbytečnosti takových lásek.

(4)

Čtvrtý typ lidí, kdož si volí jít na určitý čas do pekla, je typ, který se zamiluje do dogmat jemu odpovídajícího náboženství. Aktem zamilování se do těchto dogmat, počínají fanaticky oponovat každé změně ve svém náboženství a tedy i ve svém životě. Konec konců milují tato dogmata taková, jaká jsou, a líbí se jim životní styl takový, jaký tato dogmata předepisují. K takovým životním stylům a všem dogmatům svého náboženství fanaticky přilnou do takového bodu, že počnou nenávidět vše odlišné od toho, čemu věří, že je skutečnou pravdou. Je jim ošklivá každá změna, protože odkopává bezpečnou pozici jejich lásky. Kvůli této lásce jsou ochotni ničit, zabíjet a odsuzovat k věčnému zatracení a peklům každého, kdo není součástí jejich systému víry či životního stylu. Takový postoj je po právu umísťuje do nejhlubších pekel. Není nic duchovně ničivějšího, než taková situace. Je to proto, že tato situace se vyvinula ve jméno Nejvyššího, jehož přirozenost neobsahuje ani vzdáleně nic fanatického, dogmatického, stagnujícího, preferujícího, výlučného a jednostranného. Takoví lidé jsou nejbližší bodu profanace a spáchání tohoto, co se nazývá neodpuštělný hřích. Kdyby tu nebyla zvláštní ochrana Nejvyššího před možností takové profanace, tento typ osob by byl prvním, kdo by se bezhlavě vrhly do zprofanování všeho svatého, pravdivého a Božského. Je to proto, že soustavně lžou a věří svým lžím o samé Absolutní přirozenosti Nejvyššího a Jeho/Jejích absolutních principech, kategoriích a jejich odvozeninách.

Při takovém postoji a životním stylu si takoví lidé samozřejmě s „potěšením“ a „radostí“ volí jít do pekel, kde mohou provádět svůj dogmatický a fanatický životní styl

se stále větší zavidlostí a mohou ve svém systému víry stagnovat tak dlouho, jak chtějí. Takoví lidé se stávají nejhrošivějšími účastníky útoků na pozitivní stav během duchovních válek, protože nemohou vystát progresivní, věčně se měnící povahu pozitivního stavu a jeho členů. Jakákoli zmínka o změně je činí zuřivými a divokými. Skutečně jsou jako divá zvířata bez jakékoli logiky nebo rozumu.

Lidé v peklech s tímto typem lásky se nejvíce zdráhají vyjít ven z pekel. Aby mohli vyjít ven, museli by nejprve přijmout, že pokrok a změna jsou vitální součástí života a žití. Avšak toto přijetí je v rozporu s povahou, kterou převzali. Zabere to tudíž mnoho úsilí času přesvědčit je, aby se vzdali povahy, kterou převzali, a přijali něco progresivního a věčně se měnícího směrem vzhůru a dopředu.

Existují nejméně tři další krajně důležité duchovní důvody, proč si někdo zvolí jít do pekla. Avšak za současně existujících podmínek duchovnosti člověčenstva na Zemi by znalost těchto důvodů nebyla pro lidi prospěšná a vhodná a nemohli by ji náležitě pojmout, pochopit a přijmout. Budou zjeveny, jestliže a když bude člověčenstvo duchovně připraveno je poznat.

To je vše, co je v této době dovoleno znát o tomto předmětu.“

Dodatečné poselství ohledně nové nebeské společnosti

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 148 – 152, Dodatečné poselství ohledně Nové nebeské společnosti.

Dne 26. května 1982 požádal Nejvyšší, aby bylo přeneseno něco více myšlenek ohledně nové nebeské společnosti. Tento přenos se udál ve dvou fázích. První fáze nastala dne 6. května 1982 a fáze druhá dne 2. června 1982. Během těchto dvou dnů bylo uváženo devět bodů.

(1)

„Počáteční členy Nejvyšší pro tuto společnost rekrutoval ze všech existujících úrovní, stupňů, kroků a dimenzí pozitivního stavu a procesu nebes sestávajících z lidí příšlých z planety Země. Tito členové byli nejpokročilejší v lásce, moudrosti, poznání, inteligenci a užitečnosti uvnitř jejich vlastní společnosti. Tito byli v bodě přesažení všeho, co představovala jejich společnost v hierarchii duchovní organizace nebes lidí příšlých ze Země. V okamžiku, kdy kdokoli dosáhne tohoto bodu transcendence, je připraven nastoupit odlišnou, ve srovnání progresivnější, značně pokročilejší úroveň duchovního uvědomění a chápání, která tohoto jedince odnímá z jeho předešlého stavu a rozpoložení a umísťuje ho do zcela odlišné situace a prostředí. Tato nová situace a prostředí je souhlasnější s jeho vlastním stávajícím duchovním stavem. Umožňuje mu, aby pokračoval v duchovním pokročení s větší intenzitou, hlubším obsahem a širším rozsahem.

Lidé se v tomto bodě přesahu stávají připravenými vnímat a pojímat duchovnost a všechny její principy integrovaněji, univerzálněji a smysluplněji. Stávají se takto vynikajícími kandidáty pro to, aby prošli sítím ohledně své schopnosti stát se členy nové nebeské společnosti, jež v tomto bodě duchovního pokročení přesáhne vše v jsoucnu a bytí v nebesích sestávajících z lidí z planety Země. Podobný pokrok a rozvoj a neustálé přesahování se ovšem odehrává ve všech ostatních nebesích, jež sestávají ze sentientních entit z míst, stavů a rozpoložení jiných než z těch, které jsou lidských bytostí ze Země.

Jakmile Nejvyšší takovou novou nebeskou společnost ustanoví, vyhledává v intermediálním a přírodním světě nejvhodnější lidi, kteří by se stali jejími reprezentanty pro přenášení, šíření ovlivňování a naplňování všech idejí, pojetí, myšlenek a událostí této společnosti, jež je iniciuje, produkuje a emanuje skrze všechny kanály sobě odpovídajícího vesmíru.

Případní reprezentanti této společnosti v intermediálním a v přírodním světě jsou ve stavu a rozpoložení souvztažném se členy této společnosti. Jsou taktéž v bodu přesáhnutí svého stávajícího duchovního stavu a rozpoložení, hotovi přijmout odlišný, pokročilejší, integrovanější náhled a styl života, než byl ten jejich předešlý.

Ačkoli v intermediálním světě ve zjevu těchto lidí taktéž existuje zevní změna, jež doprovází důkladné vnitřní niterné změny, jak je tomu v duchovním světě, v přírodním světě nejsou ve většině případů tyto změny zjevné v zevní formě, ale spíše se odehrávají v jedincových niternostech otevřením určité oblasti či oblastí jeho Niterné mysli, jež do té doby nebyly pro takového jedince dosažitelné a přístupné.

Lidé jako tito obvykle niterně vědí, že se něco v nich mění a že je čas, aby přehodnotili své životy a získali odlišnou filosofii, náhled, chápání a životní styl, než ty, které ve svých životech měli do této doby. Avšak menší změny v jejich tělesném vzezření a formě se udávají kromě toho, že po přijetí své nové životní filosofie se cítí mladšími, zdravějšími, energičtějšími a silnějšími a tvořivějšími a produktivnějšími.

V duchovních a intermediálních světech je jakákoli změna vůbec doprovázena změnou fyzické či zevní formy těch, kdo takovou změnu podstupují.

Důvod toho, že v lidských fyzických tělech v přírodním světě planety Země nenastávají žádné zjevné změny, je ten, že lidské tělo je v první řadě složeno z prvků hmoty. Svou povahou je hmota v neustálém procesu přijímání, absorpce a hroucení se na sebe bez jakékoli schopnosti přenosu, změny a sdílení. Ať se ve hmotě udává jakýkoli aktivní, užitečný, produktivní a tvořivý proces, není tento z hmoty samotné, ale z duchovního principu přítomného ve hmotě za účelem tvořivého, produktivního a užitečného procesu. Elementy hmoty lze opětovně uspořádat v různých kombinacích dle užitých zákonů duchovních, ale tyto elementy zůstávají stejné bez ohledu na to, kolik rekombinací jejich pozice, vzájemného přiblížení a počtu je provedeno.

Situace na planetě Zemi je v tomto ohledu komplikovanější vzhledem k negativnímu stavu, který je v aktivovaném a dominantním módu svého jsoucná a bytí na Zemi. Svou povahou negativní stav nechce nic měnit. Toto spoluoznačení negativního stavu činí prvky hmoty, z nichž se skládá lidská zevní forma ještě více rezistentními a neschopnými se změnit. Jakákoli změna v těchto elementech nastává, je ve směru rozkladu, opětovného návratu do jejího počátečního elementárního stavu a procesu hroucení se na sebe, jak tomu bylo předtím, než byla duchovními principy donucena přijmout lidskou fyzickou formu těla. Taková změna není vůbec žádnou změnou.

Avšak lidská zevní forma v duchovním a zprostředkujícím světě sestává z prvků hmoty. Spíše sestává z prvků jejího vlastního prostředí, jež dodržují zákony a principy duchovního progresu. Takže cokoli se odehraje ve vlastní mysli či duchu, synchronně se odráží ve vlastní zevní formě. Tedy jakákoli zevní forma zde je neustále měnitelná se změnami, které nastávají ve vlastních vnitřnostech a niternostech.

Když se tudíž lidé, kteří se stávají hodnými přijmout členství v nové nebeské společnosti, dostanou na místo svého určení, nevypadají již stejně, jako vypadali ve svém předešlém stavu a místě.

(2)

Když členové, kteří jsou hodni nové nebeské společnosti, dosáhnou místa svého určení, vytvářejí pod vedením a za předsednictví Nejvyššího nový duchovní, filosofický, duševní, politický, ekonomický a kulturní stav, jež se odlišuje od čehokoli doposud jsoucího a existujícího v jejich globálních nebesích. Ustanovení tohoto stavu bezprostředně předchází nové přímé zjevení, osvícení a inspirace od Nejvyššího ohledně nových duchovních principů, idejí, myšlenek, kategorií, struktur a dynamik, která se mají stát stavebními bloky tohoto nového stavu.

Všichni členové tohoto nového stavu si vštěpují tyto nově zjevené pravdy do svých duchů, duší a těl, takže se tyto pravdy stávají samým zdrojem jejich jsoucná a bytí po trvání jejich životního údobí v tomto novém stavu. Těmito pravdami žijí a v rámci nich a z nich jednají. Fakticky se stávají těmito pravdami z Nejvyššího dle Nejvyššího.

Toto nové zjevení, jež přijímají od Nejvyššího, transformuje samu jejich esenci a substanci a dává jim dosud nedostupné a neznámé síly, náhledy a chápání a pravdy

pro naplnění účelu a cíle jejich bytí v této nové společnosti. Takže se tyto nové pravdy stávají samou jejich podstatou.

(3)

Když jsou všichni případní členové nové společnosti shromážděni v oblasti či místě speciálně pro ně vytvořeném Nejvyšším, jsou všichni pověřeni určitými funkcemi v souladu s preferencemi, volbami, strukturou a dynamikou jejich osobností a stupněm užitečnosti, jenž jsou schopni plnit v rámci sféry moci a vlivu této společnosti. Nejvyšší z nich osobně vybírá nejmoudřejší, nejnadanější a užitek skýtající příslušníky, kteří jsou pak pověřováni sloužit ve vysoké radě této společnosti, aby tato vládla všem jejím funkcím. Nejvyšší členové této vysoké rady pak pověřují štáb úředníků a asistentů vedených nejhodnějšími a kvalifikovanými členy, kteří pak určují specifické funkce každého člena v hierarchii duchovní organizace této společnosti a všech jejích oddělení. Jakmile se tato pověření vykonají a každý dle svobodné volby přijme jejich pozice, Nejvyšší zahájí postupnou aktivaci všech funkcí této společnosti, jak je potřeba s ohledem na univerzalitu povšečnosti. Po stvoření jsou konány různé úvody a prohlášení; všechny principy jim nově zjevené Pánem jsou sdíleny a vysvětlovány všem ostatním ve Stvoření; nastává výměna misí dobré vůle s ostatními nebesy a zbytkem Stvoření a vyvíjejí se a zdokonalují nové metody, taktiky a prostředky diplomacie, vztahování se a vzájemného působení.

(4)

Obsah funkce této nové nebeské společnosti vyžaduje, aby sestávala nejenom z lidí, kteří se rekrutovali z rozličných úrovní nebes planety Země, ale též z entit ze všech ostatních dimenzí, nebes, úrovní a jim odpovídajících intermediálních a fyzických světů. Když tedy byla tato společnost Nejvyšším iniciována a ustanovena, byli po celém Stvoření vyhledáni nejhodnější dobrovolníci a byli požádáni, aby se k této společnosti ze své vlastní svobodné vůle a volby připojili, aby se stali integrální součástí jak jejího členstva, tak i jejího orgánu vlády. Proto nová nebeská společnost pozůstává ze široké variety odlišných sentientních entit lidských, jakož i nelidských forem včetně lidí, kteří původně přišli z planety Země. Touto strukturou uspořádání Nejvyšší zařídil, že všechny rozličné kvality duchovních stavu a procesů, které po celém Stvoření existují, budou připojeny dle struktury a skrze strukturu, obsah, dynamiku a zkušenosti této společnosti a skrze ni ke všem duchovním světům lidí ze Země a k lidem ze Země poté, co se typická lidská éra zruší.

Takže díky takové rozmanitosti reprezentace ve svém členstvu má tato společnost bezprostřední přístup z první ruky ke všem nezbytným znalostem a zkušenostem existujícím po celém Stvoření.

Tento přístup je závažný pro účel, cíl a fungování, pro které byla nová nebeská společnost Nejvyšším počata a ustanovena. Jelikož je tato společnost sjednocovatelem všech pozitivních zkušeností a dostižení lidí z planety Země a jelikož poskytuje pro veškeré Stvoření chybějící spojnicí z „nitra“ do „vně“, musí mít ve svém obsahu všechny k dispozici jsoucí duchovní zkušenosti ze všech úrovní, stupňů a rozličných dimenzí, aby mohla být takovou spojnicí. Jestliže jeden neví, s čím je spojen, nemůže provádět účinnou funkci spojení. Tato zkušenost je k dispozici skrze novou nebeskou společnost prostřednictvím uspořádání, jež vyžaduje osobní reprezentaci různých sentientních entit z nebes jiných než nebe lidí ze Země.

(5)

Odpovídající dimenze, vesmíry a společnosti, z nichž se tyto sentientní entity dobrovolně stávají členy nové nebeské společnosti, jsou spojeny se životem a účastny života této společnosti skrze své reprezentanty. Navíc se všichni členové této

nové společnosti účastní života všech ostatních dimenzí, vesmírů a společností skrze jejich reprezentanty, kdož jsou nyní členy této nové společnosti. Takže je ve všeuniverzálním měřítku, od nejnižšího k nejvyššímu, ve všech směrech diskrétních a spojitých módů jsoucna a bytí ustanoveno vzájemné sdílení, společné blaho, vzájemný užitek a prospěch.

Když byla tato společnost Nejvyšším předvídána a plánována, bylo to konáno s důležitou myšlenkou - aby člověčenstvo této společnosti mělo k dispozici z první ruky poznání a zkušenost negativního stavu a procesu. Taková znalost a zkušenost byla nutnou podmínkou jejího formování, protože jedním z hlavních účelů ustanovení této společnosti je asistovat Nejvyššímu v procesu postupné eliminace negativního stavu na Zemi a v duchovním světě pro lidi přišedší ze Země. Bez znalosti a zkušenosti z první ruky toho, co je negativní stav a proces vůbec zač, by taková důležitá asistence neměla žádnou účinnost a sílu. Aby se této potenciální slabosti a osudovému zvratu vyhnulo, Nejvyšší vyhledal dobrovolníky z budoucích členů této nové nebeské společnosti (dle jejich idejí v Jeho/Její Absolutním procesu myšlení), kteří by ze své svobodné vůle a volby souhlasili sestoupit na planetu Zemi do negativního stavu, aby mohli podstoupit proces poučení se o jeho povaze, obsahu, účelu, taktice, zbraních a metodách živým osobním příkladem. Osobní živoucí příklad plně potvrzuje platnost ryzí zkušenosti negativního stavu a procesu. Jak se tito dobrovolníci navracejí domů ze svého životního pobývání v negativním stavu na Zemi a v rozličných peklech, sdílejí své zkušenosti a nabyté poznatky o struktuře a dynamice negativního stavu a procesu se všemi členy nové společnosti, z níž byli vysláni se slibem - že se po úspěšném splnění jejich nebezpečného a život ohrožujícího poslání v negativním stavu vrátí domů.

Takže skrze tyto dobrovolníky je nová nebeská společnost nejkompetentnějším odborníkem na procesy a funkce negativního stavu v jeho rozličných projevech a formách. Žádnému členu této společnosti nechybějí o něm žádné informace anebo zkušenosti. Takto není o negativním stavu před touto společností nic skryto včetně zkušenosti pobývání v peklech pseudotvůrců. Tato situace dává, od Nejvyššího, nové společnosti obávanou a mocnou zbraň pro zacházení s negativním stavem nejkonstruktivnějším a nejvhodnějším způsobem, jenž bude nakonec vést k jeho celkovému zrušení.

(6)

Všechny činnosti této nové společnosti se odehrávají ve velmi uvolněné, příjemné a pohodlné atmosféře. U členů neexistuje žádný pocit stresu nebo tlaku. Zároveň zde nenastávají žádné odklady a zpoždění. Vše je velmi včasné, v souladu a synchronností s tím, co je třeba, co je připraveno a vhodné. Příslušníci této společnosti činí vše, se smyslem pro zábavu, humor, dobrodušně a se srdečným smíchem, pokud je to vhodné.

Ačkoli je pocit důležitosti, velikosti a hluboké úcty, ohledně užitku, který z Nejvyššího a dle Nejvyššího pro veškeré Stvoření poskytují, u nich vždy přítomný a neustále uznávaný a pocíťovaný, žádným způsobem je to neobírá o radostnou zábavu a nenucenost, s níž konají veškeré své úkoly a pověření. Nejvyšší je největší zábavou, jaká u nich je. Nejvyšší miluje smát se s nimi, říkat humorné věci a mít s nimi legraci. Nejvyšší je jimi po veškerý čas prožíván a zacházejí s ním jako se svým Otcem/svou Matkou, jako jediným pravým Rodičem, který si rád hraje se Svými dětmi, když je čas na hraní.

Bylo by omylem předpokládat, že členstvo této nové společnosti chodí dokola se strohými, vážnými, zaneprázdněnými výrazy tváří bez jakéhokoli smyslu pro humor,

legraci, veselí či zábavu. Taková situace existuje pouze v peklech. Příslušníci pekel dle své volby odmítají mít jakoukoli legraci, humor, radost, potěšení, smích či zábavu. Namísto toho jsou vždy zaneprázdnění, vážní, zatvrzelí, strozí, podezřívaví, bázlívní, obávající se, nepřátelští, násilníci a stále ustaraní. Taková je povaha negativního stavu. Ve srovnání s povahou stavu pozitivního je právě opačná.

(7)

Nová nebeská společnost je neustále v procesu rozvíjení rozličných vědeckých, filosofických a psychologických projektů zahrnujících využívání neobvyklé technologie, jež je k dispozici jejím členům z celého Stvoření. Ustavují různé výzkumné ústavy a akademie, které pokrývají všechny známé vědy i vědy lidem na Zemi neznámé, aby se získala hlubší, lepší a vhodnější znalost rozličných fenoménů Stvoření, které nastávají v realitě a doprovázejí veškerou realitu všech duchovních světů, všech intermediálních světů a všech fyzických, přírodních světů v jejich rozličných dimenzích, úrovních, stupních, krocích, časech, paračasech a liniích. Veškeré takové nabyté poznání je ihned využito pro doplňování novými údaji, opravování a pozměňování současně existujícího poznání. Nově nabyté poznatky jsou využity k dobrému užítku a výsledky se sdílejí s celým Stvořením.

Toto uspořádání je vitální, integrální a nutnou součástí duchovního pokročení.

Takže členové této společnosti používají v jakémkoli daném čase jen tu nejpokročilejší znalost a technologii. Vědci této společnosti neustále zajišťují, že vše co se při jejich práci pozná a objeví, je ihned k dispozici všem pro účinné a bez úsilí provedené nahrazení jakýchkoli předešlých pojetí, idejí, nástrojů anebo technologií, jež se dle pokroků ve výzkumech odpovídajících věd, za které jsou odpovědni, prokážou jako zastaralé.

(8)

Náboženství nové společnosti lze plně a úplně definovat principy duchovní homogenosti, jak byly popsány v „Poselstvích z nitra“ dne 3. - 4. dubna 1982 na Martiniku. Členové této společnosti uctívají Nejvyššího v Jeho/Jejích různých projevech a formách. Avšak, jako to nejdůležitější, vztahují se k Nejvyššímu nejprve jako ke svému nejbezprostřednějšímu Rodiči, Jehož zbožňují a milují a Jenž miluje a uznává je. Nejvyšší je v nich a s nimi vždy přítomen a On/Ona je tou nejpřirozenější, nejfamiliárnější, nejtoužebnější osobou a osobou, k níž se nejvíce vztahují. Kvůli tomuto uzpůsobení neexistují žádné formální zevní obřady a slavnosti pozemských církevních bohoslužeb. Jejich církví je jejich srdce a jejich Niterná mysl, kde Nejvyšší vždycky jest, a jejich bohoslužbou je jejich práce, život a užitek, který poskytují pro jiné a sdílejí s jinými. Součástí této bohoslužby je humor, legrace, radost a smích, které sdílejí s Nejvyšším a s každým jiným a jež Nejvyšší sdílí s nimi.

(9)

Životní styl členů této společnosti lze charakterizovat takovými pojmy, jako progresivnost, plynutí, tekutost, mnohostrannost, různost, pohyblivost, ohebnost, proměnlivost, přizpůsobivost a přizpůsobitelnost. Žádná rigidita či stagnace není součástí jejich struktury. Jsou s to pojmout jakoukoli situaci, formu, proces, stav či kondici v jsoucnu či bytí a nejen ji plně prožít, ale vyzískat z ní veškerý možný užitek, aby si zdokonalili, doplnili novým a pozměnili svůj vlastní životní styl, jestliže je to nutné a považuje se to za vhodné. Z takových zkušeností ve svém životním stylu začleňují a využívají jen progresivnější elementy, než jaké v jakémkoli daném okamžiku vlastní.

To je vše, co je v této době dovoleno vědět o nové nebeské společnosti.“

Stručný komentář k pojetí reinkarnace

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 153 – 154, Stručný komentář k pojetí reinkarnace.

Dne 2. června 1982.

Nejvyšší požádal, aby k těmto „Poselstvím z nitra“ byly přidány následující krátké komentáře ohledně pojetí reinkarnace udržovaném lidmi na Zemi.

„Pojetí reinkarnace bylo správně vysvětleno v „Principech duchovní hypnózy“, „Základech lidské duchovnosti“ a v poselství datovaném dnem 30. dubna 1982 v „Poselstvích z nitra“.

Dnes lze podat některá další objasnění toho, jak mohou nastat falešné výklady některých důležitých událostí v životech sentientních entit.

V poselství datovaném dnem 2. května 1982 bylo popsáno, jak sentientní entity a lidé vznikají a inkarnují se do sobě odpovídajících světů. Bylo uvedeno, že poté, co nějaká idea specifické entity nastává buď v Absolutním procesu myšlení, nebo jako výsledek sexuálního styku dvou sentientních entit či lidí opačného pohlaví, je promítnuta do intermediálního světa, který existuje speciálně za tímto účelem (po jejím pečlivém zhodnocení a představení jí všech idejí voleb a svobodné vůle), kde se stává plně sebeuvědomělým, funkčním a reálným duchem. Zde jsou jí dány různé možnosti volby a ukázány různé důsledky voleb a užitečnost obsahu jí zvoleného života.

Avšak, aby učinil správnou a nejvhodnější volbu, tomuto duchu se v diskrétním módu jednoho okamžiku prezentují všechny k dispozici jsoucí zkušenosti a volby, jež existují jak v diskrétním, tak i v lineárním čase jsoucna a bytí. Z takové globální prezentace je vybudováno a trvale nabýváno univerzální vědomí tohoto ducha.

V tomto univerzálním vědomí jsou tomuto duchu k dispozici všechny tyto volby a zkušenosti veškerého Stvoření, aby se aktivovaly a vyvolaly, kdykoli je to potřeba a vhodné. Protože takové zkušenosti jsou získávány procesem plného ztotožnění se na tento zlomek okamžiku s někým, kdo byl či bude producentem a projevovatelem této zkušenosti, lze ji vnímat a prožívat, jako by tento duch byl či bude touto jednotlivou osobou či osobami. Takový zkušenostní způsob sdílení existuje v celém Stvoření na duchovní úrovni či na úrovni vlastní Niterné mysli. Takže tento duch během této doby vstoupí do vůle, touhy a úmyslu této osoby či osob stávaje se součástí její či jejich univerzální mysli s tím, že vnější mysl tohoto ducha zevně vnímá, že je či bude touto osobou či osobami.

Odtud pochází možnost nesprávného závěru, že tento duch žil, žije nebo bude žít život či životy mnoha lidí. Z tohoto zjevení vyvěrá fakt, že doslovný smysl reinkarnace, jak ho pojmají lidé na Zemi a mnozí duchové v duchovním světě, kteří tento koncept uvedli k lidem na Zemi, je zcela nesprávný a neudržitelný. Jeho současná forma chápání se tudíž musí natvrdo odstranit z lidské mysli.

V procesu hodnocení všech možných voleb, zkušeností a životních forem dojde duch v tomto speciálním zprostředkujícím světě v jednom bodě k závěru, jakou dimenzi,

svět, planetu a linii má následovat. V okamžiku tohoto výběru jsou tomuto duchu výše popsaným zkušenostním způsobem představeny všechny zkušenosti, volby, důsledky a životní styly, které jsou k dispozici v této jednotlivé dimenzi, světě, planetě, linii, rodině atd., do které volí vstoupit či se reinkarnovat.

Z této prezentace a zkušenosti se formuje duchova nadosobní a fenomenální duševnost (či to, co Carl Gustav Jung nazval kolektivním nevědomím a archetypy, kteréžto pojmy vzdáleně přibližují tento proces) a všechny vůle, touhy a úmysly těch, kdo byli, jsou a budou součástí tohoto specifického místa, linie a rodiny, jsou umístěny v této duševnosti.

Z této duševnosti lze aktivovat a oživit jakoukoli takovou zvláštní zkušenost, je-li to pro někoho nutné a vhodné, s tím, že je možné zevně vnímat a pociťovat, že tento jeden reálně byl, je či bude touto osobou či osobami. Opakuje se, že tento výjev vyvěrá z faktu, že když se tomuto duchu představují všechny takové zkušenosti, jsou tyto zkušenosti u ducha živoucí skrze jeho okamžitou identifikaci s jejími producenty a projevovateli. Duch si na tento zlomek okamžiku diskrétního a lineárního času spojí svou vůli, touhy a úmysly s jejich vůlí, touhami a úmysly a ony na tento zlomek vteřiny splynou v jednosti. V duchovním spoluoznačení je takový zlomek vteřiny dostatečný pro získání dojmu, že jeden byl opravdu někým jiným. Takový dojem je pak pociťován, na fyzické a přírodní úrovni vlastního projevování se, v doslovném smyslu. Tento doslovný smysl přivádí k falešnému systému víry, který tvrdí, že jeden se početně reinkaroval kupříkladu na Zemi.

Nebezpečí přijímání pojetí reinkarnace spočívá ve faktu, že její vyznavači nevyhnutelně přitahují určité negativní duchy z negativního stavu, kteří nepozorovaně vnikají do lidských myslí způsobující, že lidé přijímají jako společnou jejich minulost, a způsobující lidem všemožné problémy a strádání, jež byla, jsou a budou částí negativního života tohoto negativního ducha. Tito lidé pak nesprávně odvozují, že zdroj jejich stávajících problémů a strádání se nachází v jejich minulých životech v předešlých reinkarnacích. Naneštěstí tato situace nebezpečně zvětšuje negativní stav a hraje do ruky pekům, která chtějí, aby lidé věřili této a přijímali tuto falešnou odpovědnost za něco, co nikdy neučinili, nebo aby odvrhli pravou odpovědnost tím, že někoho či něco obviní, že jim to učinil. Každá z těchto situací vede k nesprávným závěrům, udržuje pocit viny a ubohosti a napájí negativní stav, odvádějí jedince pryč od duchovní reality pozitivního stavu a jeho vlastní esence a substance. Pojetí reinkarnace je tedy jednou z mnoha účinných zbraní v rukách pekelných pseudospolečností, které s nimi vedou své lité duchovní války proti pozitivnímu stavu.

Kdokoli tudíž ze své svobodné vůle a dle své svobodné volby věří v toto pojetí a považuje je za duchovní skutečnost, tento sám sebe umísťuje na stranu negativního stavu nebo mu přinejmenším poskytuje podporu.

Při pohledu na tento fakt se radí být velmi opatrný co do náhledů, názorů, idejí, pojetí a systémů víry, jaké kdo udržuje či podporuje. Aby jeden ustanovil správný postoj k tomuto pojetí, radí se mu vejít k Nejvyššímu ve vlastní Niterné mysli a požádat ho v upřímnosti vlastního srdce, s dobrým úmyslem, o poznání pravdy, aby všechny negativní entity, které nepozorovaně vnikly do jeho mysli a přijaly s ním společnou minulost, byly odděleny a odstraněny z jeho života. Tehdy a jedině tehdy smí požádat o osvětlení ohledně pravé reality tohoto či jiného pojetí, aby se tak oddělil od podporování negativního stavu.

Tento stručný dodatek k pojmání reinkarnace může být nápomocný při chápání toho, jak může v lidské mysli vznikat a udržovat se takové zkreslení.

Jak lze vidět, jestliže se chce, takové skutečné zkušenosti v rozličných okamžitých ztotožněních se jakéhokoli ducha, který se chystá inkarnovat do své případné linie na planetě Zemi, jsou pak využity negativním stavem pro produkci deformací a idejí, jež nepozorovaně vnikají do lidské mysli a jež tu osobně byly již mnohokrát předtím. Dokonce produkují velmi platné a přesvědčivé důkazy, vzpomínky a oživení jejich takzvaných minulých životů. Toto je velmi účinný způsob, jak lidi zadržovat před pravými duchovními záležitostmi a lapat je do služeb negativního stavu, ochuzujíc je o přístup k poznání toho, čím nebo kým skutečně jsou. Proto by měl být koncept reinkarnace z lidských životů zcela vymýcen.

To je pro tuto dobu vše k pojetí reinkarnace.“

Důležité oznámení od Nejvyššího

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 155, Důležité oznámení od Nejvyššího.

Dne 2. června 1982.

Nejvyšší požádal, aby se přeneslo následující krátké oznámení všem, kdo mají zájem si ho vyslechnout.

„V duchovním světě se v tom, co na Zemi souvztáhá s datem 1. června 1982, poprvé otevřely dveře Nové školy pro duchovní obrození, opětovné poznání a restrukturalizaci a program této školy tímto zahájil. Mnozí lidé z rozličných úrovní intermediálního světa a z pekel, kteří se rozhodli zanechat svého negativního stavu (a z mnoha jiných úrovní), v současnosti vstupují do této školy.

Jako integrální součást otevření a programu této školy a jako jeden zvláštní příklad přírodní úrovně činnosti, kterou tato škola začíná vykonávat, zaznamenavatel těchto „Poselství z nitra“, Peter D. F. ze Santa Barbary, Kalifornie, a Arthur E. J. z Beverly Hills, Kalifornie, prováděli proces intenzivní duchovní hypnoterapie, který prožívali během čtyř dnů a nocí ve dnech 28. května až 1. června 1982. Peter D. F. fungoval v roli zvláštního terapeuta jako kanál pro tuto školu a pro Nejvyššího a Arthur E. J. se dle své svobodné vůle a volby stal dobrovolníkem a jedním z prvních zapsaných do této školy z fyzické úrovně planety Země, aby podstoupil tento proces úplného duchovního obrození, opětovného poznání a restrukturalizace. Tento proces se úspěšně završil a svým završením podal příklad toho, jak by se mohly a měly v budoucnu formulovat a provádět jakékoli budoucí terapeutické procesy. Ti, kdo vyjádří ze svého srdce, z dobrým úmyslem, svobodnou vůlí a volbou touhu po změně, se mohou zapsat do programu této školy se speciálními učiteli na Zemi a podstoupit proces podobný tomu podstoupenému Arthurem E. J. Jestliže si to pan J. dle své svobodné vůle zvolí, může se nyní stát jak studentem, tak i učitelem této školy pro lidi na Zemi, kteří si svobodně zvolí podstoupit tento proces.

Navíc Nejvyšší vyjádřil/vyjádřila Svůj požadavek, aby zkušenosti, které během tohoto procesu nastaly, byly od počátku do konce zaznamenány a vtěleny do knihy, jejímiž spoluautory mohou být Peter D. F. a Arthur E. J. pod názvem „Intenzivní duchovní hypnoterapie“.

Měli-li by se oba případní autoři ze své svobodné vůle rozhodnout přikročit k tomu, aby tato nově navržená kniha přinesla své plody vzájemnému prospěchu a sdílení, mohou k tomu přikročit dle vůle Nejvyššího. Završení a dostupnost takové knihy ovšem závisí na tom, jaký druh dalších voleb Peter D. F. a Arthur E. J. učiní pro další kroky svých životů. Je třeba si neustále pamatovat, že pokud si tak jeden přeje, může vždy učinit čerstvé a nové volby nebo se vrátit ke svému předešlému stavu, ať tento stav byl jakýkoli. Nic se nikdy nikomu nevnučuje a u žádné ze zkušeností, které se získaly v procesu těchto čtyř dní a nocí, není žádným způsobem povinné, vnucované či požadované, aby se stala integrální součástí vlastního života.

Nejvyšší si taktéž přeje zaslat Jeho/Její pochvalu a ocenění každému, kdo svobodně ze své volby přečetl tato „Poselství z nitra“ a kdo je vážně považuje za své vlastní opětovné duchovní probuzení, poučení a restrukturalizaci.

Toto ve svém celku uzavírá obsah „Poselství z nitra“.